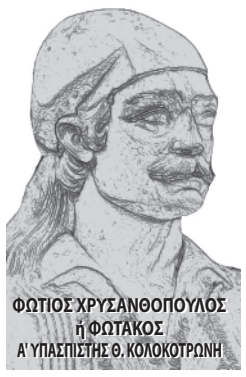

Τα Μαγούλιανα

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο Κ.Δ.Α. Αριθμός Άδειας 01-4943

PRESS POST X+5 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

www.magouliana.gr
www.fb.com/magouliana
www.twitter.com/magouliana

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΙΤΩΝ • ΤΕΥΧΟΣ 79 • ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2016

Εισαχθέντες σε ΑΕΙ και ΤΕΙ

• **Σταυρούλα Χ. Μαρίτσα**: Σχολή Μηχανικών Μεταλλείων – Μεταλλουργών, Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο.
• **Μαρία Γασπαράτου**: Εισήχθηκε πρώτη στο Τμήμα Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού, Πανεπιστήμιο Αθηνών.
• **Γιώργος Ν. Σεηντής**: Τμήμα Οικονομικής Επιστήμης, Πανεπιστήμιο Πειραιώς
• **Μαρία Κ. Μουρούτσου**: Τμήμα Χημείας, Πανεπιστήμιο Πατρών.
• **Θεοδώρα Θ. Μαραγκού**: Τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων Αγροτικών Προϊόντων & Τροφίμων, Πανεπιστήμιο Πατρών.
• **Σταμάτης Καρτελιάς**: Τμήμα Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών, Πανεπιστήμιο Βόλου
• **Κατερίνα Πετροπούλου**: Τμήμα Πολιτικών Μηχανικών, ΑΤΕΙ Αθηνών.
• **Έφη Πετροπούλου**: Τμήμα Προσχολικής Αγωγής, ΑΤΕΙ Αθηνών.
• **Κωνσταντίνα Π. Αναγνωστοπούλου**: Τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων, ΑΤΕΙ Καβάλας.
Καλή πρόοδο.

Ο Αϊ-Γιωργάκος και η «Σκλάβα»

Επτά παιδιά, πριν ακριβώς από πενήντα πέντε χρόνια, ανέβασαν στο χωριό το βράδυ της παραμονής της Παναγίας 14 Αυγούστου 1961, το τετράπρακτο πατριωτικό ειδύλλιο του Σπυρίδωνα Περεσιάδη «Σκλάβα». Με τα χρήματα που συγκέντρωσαν στήθηκε το λιτό προσκυνητάρι του Αϊ-Γιωργάκου.
Για να νοσταλγούν οι μεγάλοι και να μαθαίνουν οι μικροί, ο ΣΤΑΘΗΣ Κ. ΚΟΛΛΙΑΣ γράφει την ιστορία του. ➥ΣΕΛ. 6-7

Heavy metal-άς φιλοσοφημένος

Ο Παναγιώτης Ζούβελος, ο γραμματέας του Πανελληνίου Συλλόγου Μαγουλιανιτών, μιλάει στην εφημερίδα μας για την μεγάλη του αδυναμία, την ροκ μουσική και ειδικότερα για το Χέβι Μέταλ. ➥ΣΕΛ. 7

Στην Μαδάρα καβάλα σε ποδήλατο

«Άσε τον θείο, πιάσε το Τζόκερ». Όχι, λάθος. «Άσε το πόκεμον και πιάσε το ποδήλατο». Πώς θα σου φαινόταν να ανεβείς στην Μαδάρα με ποδήλατο και να κατεβείς τη βουνοπλαγιά με μεγάλη ταχύτητα. Σχεδόν… χωρίς φρένα; Μπορεί να ακούγετε ακραίο σπορ αλλά δεν είναι, αρκεί να έχεις το κατάλληλο ποδήλατο και εξοπλισμό.
Το μόνο σίγουρο είναι ότι την πρώτη ποδηλατάδα στη Μαδάρα θα την θυμάστε όπως την πρώτη μέρα στο σχολείο ή ακόμα καλύτερα, όπως το πρώτο σας φιλί. Πίστεψέ μας.
Γράφει ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ➥Σελ.8

...ΤΙ ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΕΡΜΑ ΚΑΙ ΨΟΦΑΝΕ;

Χωρίς καφενείο είναι από τις 29 Αυγούστου το χωριό

Τα ψέματα τελείωσαν. Την Δευτέρα 29 Αυγούστου έπεσε η αυλαία για το ένα και μονάκριβο καφενείο του χωριού μας. «Έλλειψη χρημάτων στάσις εμπορίου», που έλεγαν οι παλαιότεροι.

Όντως, το κλείσιμο του καφενείου ήταν μονόδρομος. Το πανηγύρι του Δεκαπενταύγουστου κρατάει κάποιες ώρες. Οι εκδηλώσεις του Συλλόγου έχουν διάρκεια επτά ημέρες. Πόσους καφέδες να ψήσει κανείς μια φθινοπωρινή, μια χειμωνιάτικη μέρα; Είναι δυνατόν να ρεφάρεις π.χ. τα λειτουργικά έξοδα του χρόνου δουλεύοντας επτά ημέρες τον Αύγουστο;

Είναι δυνατόν έντεκα μήνες το χρόνο να περιμένεις τη κηδεία κάποιου για να σερβίρεις μερικούς καφέδες. Όσο και… γιάπης να είσαι, οφείλεις να αναγνωρίσεις ότι ο Παντελής έκανε το ανθρωπίνως αδύνατο δυνατό. Μπήκε μέχρι στο διαδίκτυο, πλήρωσε ρεκλάμες. Όμως το πρόσημο παρέμενε αρνητικό.

Τα ψέματα τελείωσαν. Από την μία η είδηση ήταν αναμενόμενη. Από την άλλη το λουκέτο στο καφενείο είναι μια εξαιρετικά δυσμενής εξέλιξη για όλους μας.

Τα πράγματα είναι απλά. Όπου δεν υπάρχει καφενείο υπάρχει μουγκαμάρα. Αυτό το διαπιστώνει κανείς σε περιοχές της Αρκαδίας που δεν υπάρχει καφενείο.

Η δημοτική αρχή δηλώνει έτοιμη να προχωρήσει σε επαναδημοπράτηση του καφενείου – ξενώνα. Ανεπιβεβαίωτες πληροφορίες κάνουν λόγο ότι έως το τέλος Οκτωβρίου θα έχουν ολοκληρωθεί οι γραφειοκρατικές διαδικασίες και θα υπάρξει ανακοίνωση για την πρόσκληση στο διαγωνισμό «ο οποίος θα ξεκινήσει με σχετικά χαμηλό τίμημα».

Η δημοτική αρχή καλείται πλέον να προβεί σ' όλες τις απαιτούμενες ενέργειες ώστε το καφενείο των Μαγουλιάνων να λειτουργήσει και πάλι άμεσα.

✓Ο Σύλλογος παρακολουθεί το θέμα και ξεκαθαρίζει ότι σε καμία περίπτωση δεν θα επιτρέψει το κλείσιμο του καφενείου. Ελπίζει μόνο η διαδικασία να αναδείξει γρήγορα πλειοδότη στον οποίο και θα είναι δίπλα του όπως το έπραξε τα τελευταία χρόνια.

ΠΡΟΣΟΧΗ κινδυνεύουν τα κειμήλια των ιερών ναών μας

Ήμασταν στον τυπογραφείο όταν πληροφορηθήκαμε ότι υπάρχει η σκέψη μεταφοράς των ιερών κειμηλίων των ναών του χωριού μας στην Ιερά Μητρόπολη Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως. Εντάξει, μείναμε χωρίς καφενείο, αλλά όχι να δημιουργούμε θέματα εκ του μη όντος.

Όποιοι έθεσαν το ζήτημα οφείλουν να γνωρίζουν την απάντηση που δόθηκε πριν από μερικές δεκαετίες από τον αείμνηστο συγχωριανό μας Βασίλη Μαρίτσα στον τότε μητροπολίτη, που για λόγους «ασφαλείας» ζήτησε τη μεταφορά τους στη Μητρόπολη: «Παππούλη πιες τον καφέ σου και φύγε…».

Ακριβώς η ίδια απάντηση ισχύει και τώρα. Δεν άλλαξε κάτι από τότε μέχρι σήμερα(;).

Το θέμα που προέκυψε ήδη προβλημάτισε ανθρώπους στο χωριό και στο Σύλλογο. Το Δ.Σ του Συλλόγου πρέπει να πάρει θέση. Πληροφορούμε ότι το θέμα θα τεθεί στην αμέσως ερχόμενη Γενική Συνέλευση και αν υπάρξει η οποιαδήποτε εξέλιξη θα γίνει έκτακτη Γενική Συνέλευση.

✓Το παραπάνω ρεπορτάζ γράφτηκε κυριολεκτικά στο τυπογραφείο και την ευθύνη φέρει ο υπογράφων. Με μεγάλη χαρά η εφημερίδα –που ανήκει σε όλους μας- περιμένει να φιλοξενήσει τις απόψεις όσο το δυνατόν περισσότερων Μαγουλιανιτών. Το εκκλησιαστικό συμβούλιο και ο πρόεδρος της κοινότητας οφείλουν να τοποθετηθούν.

Γιατί τα γραπτά μένουν…

Π. ΜΑΡΙΤΣΑΣ

❑ Στην ιστοσελίδα του Συλλόγου είναι αναρτημένο από χρόνια το κείμενο με τίτλο **«Το Ευαγγέλιο και το Άγιο Ποτήριο»**, το οποίο έγραψε η Πανούλα Βραχνού Αναγνωστοπούλου και δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Η φωνή της Γορτυνίας» (1982). Το συγκεκριμένο κείμενο αναδημοσιεύτηκε από τα «Μαγουλιανίτικα ΝΕΑ» (τεύχος Ιανουάριος – Μάρτιος 2000).

Το δημοσίευμα αξίζει της προσοχής σας γιατί περιγράφει τα συγκεκριμένα κειμήλια των ναών μας και το πώς αποκτήθηκαν.

Αλίμονο αν αρρωστήσεις…

Σα βγεις στον πηγαιμό για το Κέντρο Υγείας Δημητσάνας μην ξεχάσεις να πάρεις μαζί σου οινόπνευμα, οξυζενέ, betadine, ράμματα, χαρτί για τις εξεταστικές κλίνες, αναλώσιμα εκτυπωτών, χαρτική και γραφική ύλη κ.λ.π. ➥Σελ. 2

Πού είναι οι λογαριασμοί; Οέο!

Μετρήσεις έγιναν, λογαριασμούς νερού δεν είδαμε. Αν κρίνουμε από το Βαλτεσινίκο καλώς και δεν τους είδαμε γιατί κάποιοι θα βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη. Όσοι βέβαια έχουν χρόνια να έρθουν στο χωριό θα δουν μειωμένους λογαριασμούς. Αναμένουμε στο ακουστικό μας λοιπόν…

Η μαγική σούπα του Οβελίξ

-Φτάνει ο τραχανάς…
-Ρίξε λίγο νερό ακόμα…
-Όχι θέλει κι άλλο…
-Από ψηλά ρίξε τον…
-Προσοχή μη σβολιάσει…
-Ανακατέψτε…
-Θα το φάνε ή θα μας μείνει και θα ψάχνουμε κότες να ταΐσουμε;
-Ποιος τρώει τραχανά τώρα…
-Ανακατέψτε λίγο ακόμα…

Το είπαμε και το κάναμε. Θα το τρελάνουμε το πλατάνι.

Διαβάστε για τις Αυγουστιάτικες εκδηλώσεις του Συλλόγου στις σελίδες 3, 4-5

Οικονομική ενίσχυση – συνδρομές για τον σύλλογο και την εφημερίδα!

Στο ταμείο κάθε τράπεζας σ' όλο τον κόσμο, από το σπίτι σας ή το γραφείο, μπορείτε να καταθέσετε την ενίσχυσή σας απλά, γρήγορα, αξιόπιστα.
Στην τραπεζική συναλλαγή προσθέσετε το ονοματεπώνυμό σας. ΔΙΚΤΥΟ ΝΕΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟ – EUROBANK
Κωδικός IBAN: **GR6102606300000020200838001** ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΙΤΩΝ

Στοιχεία-σοκ για το Κέντρο Υγείας

Είναι τραγικές πλέον οι ελλείψεις στο Κέντρο Υγείας (Κ.Υ.) Δημητσάνας. Τα τελευταία χρόνια τα προβλήματα αντί να αντιμετωπίζονται από την Πολιτεία, αυξάνονται. Στα χαρτιά μένουν οι όποιες καταγραφές των αναγκών του Κέντρου. Βουλευτές του νομού εδώ και χρόνια ερωτούν, αλλά καμιά κυβέρνηση δεν ασχολείται μαζί τους. Τους θέλουν μόνο να ψηφίζουν μνημόνια κοκ.

Την Παρασκευή 30 Σεπτεμβρίου ο αρμόδιος υπουργός Υγείας Ανδρέας Ξανθός διαβεβαίωνε κατηγορηματικά από τα Ιωάννινα ότι: «Το σύστημα Υγείας βελτιώνεται συνεχώς»!

Την ίδια μέρα ο Αθανάσιος Ν. Κάλλας, υπεύθυνος εθελοντών πολιτικής προστασίας Γορτυνίας, με επιστολή του (arcadiaportal.gr), αναφέρεται στην κατάσταση που επικρατεί στο Κέντρο Υγείας Δημητσάνας.

Μεταξύ άλλων σημειώνει:

1 Πεπαλαιωμένο ασθενοφόρο: απαιτείται άμεσα η αντικατάσταση των πεπαλαιωμένων ασθενοφόρων των Κ.Υ. Δημητσάνας και Τροπαίων… για να μην θρηνήσουμε θύματα σε κάποιο τροχαίο εν ώρα διακομιδής –που ως τώρα από θαύμα έχει αποφευχθεί– με τα οχήματα αυτά!

2 Έλλειψη οδηγών ασθενοφόρου: σήμερα στο Κ.Υ. Δημητσάνας εργάζεται μόνο ένας (1) οδηγός ασθενοφόρου… Ο οδηγός αυτός καλύπτει μόνο 20 από τις 90 οκτάωρες βάρδιες κάθε μήνα!

3 Ακτινολογικό εργαστήριο: παραμένει χρόνια ανενεργό…. Λειτούργησε μόνο για 16-18 μήνες τα έτη 1992-1994. Έκτοτε έχει περιέλθει σε αχρηστία. (Σ.σ. αυτό σημαίνει ότι για μια απλή ακτινογραφία, που υπό κανονικές συνθήκες στοιχίζει ελάχιστα σε χρόνο και κόπο, ο ασθενής πρέπει να πάει στην Τρίπολη!)

4 Μικροβιολογικό Εργαστήριο: δεν υπάρχει δυνατότητα για παρακλινικό εργαστηριακό έλεγχο σε 24ωρη βάση στις εφημερίες του Κ.Υ. Δημητσάνας, παρά μόνο η δυνατότητα εκτέλεσης μιας απλής γενικής εξέτασης αίματος… Το Μικροβιολογικό εργαστήριο μετά τις 2 το μεσημέρι υπολειτουργεί λόγω έλλειψης προσωπικού (παρασκευαστή ή τεχνολόγου), ενώ βασικές βιοχημικές εξετάσεις δεν εκτελούνται πλέον λόγω έλλειψης εξοπλισμού και αναλώσιμων…

5 Θέρμανση: το «αιώνιο μαρτύριο της παγωνιάς» που αντιμετωπίζουν στωικά κάθε χειμώνα, τα τελευταία χρόνια, ασθενείς και ιατρικό προσωπικό!

6 Αναλώσιμα: …σοβαρές ελλείψεις σε οινόπνευμα, οξυζενέ, betadine, ράμματα, χαρτί για τις εξεταστικές κλίνες, αναλώσιμα εκτυπωτών, χαρτική και γραφική ύλη κ.λ.π.

7 Γεννήτρια: Απαρχαιωμένη και χειροκίνητη…. Είναι πρόβλημα ειδικά κατά τους χειμερινούς μήνες, που οι πολύωρες διακοπές ρεύματος λόγω των καιρικών συνθηκών είναι σε ημερήσια διάταξη.

8 Κτηριακό πρόβλημα: Το Κ.Υ. Δημητσάνας (θεμελιωμένο εν έτει 1986 και λειτουργικό από το 1988) χρήζει άμεσης επισκευής και συντήρησης στην τοιχοποιία, αφού έχουν προκληθεί εδώ και 10 χρόνια μεγάλες ρωγμές σε τρία ιατρεία και στο δάπεδο του χώρου αναμονής ασθενών.

…οι δύο ιατρικές αίθουσες που λειτουργούν ως Τμήμα Επειγόντων Περιστατικών (ΤΕΠ) έχουν να βαφτούν 16 ολόκληρα χρόνια!

Τα θέματα που θίγει στην επιστολή του ο κ. Κάλλας είναι γνωστά. Τα γράφουμε και θα επανέλθουμε γιατί, σύμφωνα με το αρχαίο Ελληνικό ρητό, «επανάληψις, μήτηρ πάσης μαθήσεως».

Ο Γ.Γ. του ΚΚΕ Δημήτρης Κουτσούμπας στα Μαγούλιανα

Στα πλαίσια των εκδηλώσεων του ΚΚΕ για το Λαϊκό Διδασκαλείο Πελοποννήσου βρέθηκε στα Μαγούλιανα αντιπροσωπεία της Κ.Ε. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, με επικεφαλής τον Γενικό Γραμματέα Δημήτρη Κουτσούμπα. Έμειναν, μάλιστα, στα ενοικιαζόμενα δωμάτια του Γιάννη Παπακονδύλη στα Καμίνια και έφαγαν στη ταβέρνα του Ιωσήφ.

Στο τριήμερο 27, 28 και 29 Μάη η αντιπροσωπεία του ΚΚΕ περιόδευσε σε Στεμνίτσα, Δημητσάνα, Βαλτεσινίκο, επισκέφθηκε το Μαίναλο και το Λιμποβίσι, τη Λίμνη του Λάδωνα. Συμμετείχε στην εκδήλωση και στην αποκάλυψη μνημείου στην Κερπινή προς τιμή του Πάνου Γεωργόπουλου, Διευθυντή του Λαϊκού Διδασκαλείου Πελοποννήσου. Επισκέφτηκε τα Λαγκάδια και κατέθεσε λουλούδια στο σπίτι που γεννήθηκε και μεγάλωσε ο Νίκος Πλουμπίδης.

Το πρόγραμμα δραστηριοτήτων της αντιπροσωπείας του ΚΚΕ κορυφώθηκε με τη συμμετοχή και ομιλία του κ. Κουτσούμπα στα Τρόπαια, σε μεγάλη συγκέντρωση την Κυριακή 29 Μάη 2016. Ιδιαίτερα συγκινητικές ήταν οι στιγμές στα Τρόπαια όπου συναντήθηκε με σπουδαστές – απόφοιτους του Λαϊκού Διδασκαλείου και παλαιούς αγωνιστές.

Στην ομιλία του ο κ. Κουτσούμπας:

-απέδωσε τιμή στους ηρωικούς αγωνιστές της 3ης Μεραρχίας του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ), που έδρασε στην Πελοπόννησο.

-αναφέρθηκε στην τρίχρονη εποποιία του ΔΣΕ 1946 – 1949. Τότε που ο λαός μας, όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, μετά τη λευκή τρομοκρατία που επακολούθησε την απελευθέρωση από τους Γερμανούς ναζί κατακτητές και τη συμφωνία της Βάρκιζας, βρέθηκε αντιμέτωπος με το δίλημμα «Υποταγή ή Αντίσταση», διάλεξε τον δεύτερο και υπερασπίστηκε με το όπλο στο χέρι την αξιοπρέπειά του και τη ζωή του.

-στάθηκε ιδιαίτερα στην οργάνωση της ζωής του λαού στις ελεύθερες περιοχές και την αντιμετώπιση επειγουσών αναγκών μέσα από τα Λαϊκά Συμβούλια σε κάθε χωριό, τη Λαϊκή Παιδία, Δικαιοσύνη και άλλες λειτουργίες.

-εξήρε τις αποφάσεις της Προσωρινής Κυβέρνησης να αποσπαστούν από τα ένοπλα τμήματα του ΔΣΕ οι δάσκαλοι και οι καθηγητές για να ιδρυθεί το Λαϊκό Διδασκαλείο, η Λαϊκή Ακαδημία όπως την αποκαλούσαν οι κάτοικοι, για να επιμορφωθούν δάσκαλοι για να ανοίξουν τα σχολεία σε όλη την ορεινή Πελοπόννησο.

-ανέδειξε την ανάγκη κατάκτησης από το λαό και τη νεολαία της γνώσης κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες.

Στην εκδήλωσης στα Τρόπαια μίλησε επίσης η Κυριακή Καμαρινού Δρ. Κοινωνιολογίας, κόρη του Ταγματάρχη της 3ης Μεραρχίας του ΔΣΕ Αρίστου Καμαρινού.

Η Επιτροπής Περιοχής Πελοποννήσου του ΚΚΕ, με αφορμή τα 70χρονα από την ίδρυση του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας και ειδικά του Λαϊκού Διδασκαλείου Πελοποννήσου, κυκλοφόρησε καλαίσθητη έκδοση με ιστορικά στοιχεία και ντοκουμέντα εκείνης της περιόδου.

Στην έκδοση αυτή, μάλιστα, συναντήσαμε και το όνομα του συμπατριώτη μας Γεωργίου Γεώργιος, ο οποίος ήταν σπουδαστής του Λαϊκού Διδασκαλείου.

Αξίζει να αναφέρει κανείς ότι η Παιδαγωγική Ακαδημία του Δημοκρατικού Στρατού, στα χρόνια του Εμφύλιου, λειτούργησε μόνο στην Γορτυνία. Είχε έδρα τα Τρόπαια και ήταν κάτι πρωτοποριακό για την Ελλάδα τα χρόνια εκείνα. Από το Λαϊκό Διδασκαλείο Πελοποννήσου βγήκαν δύο «φουρνιές» δασκάλων και σταμάτησε να λειτουργεί στα τέλη Δεκεμβρίου του 1948.

Μετεωρολογικός Σταθμός «Ηλίας Μαριολόπουλος»

Σε πλήρη λειτουργία βρίσκεται ήδη ο Μετεωρολογικός Σταθμός Μαγουλιάνων «Ηλίας Μαριολόπουλος» του Εθνικού Αστεροσκοπείου Αθηνών, έπειτα από την δωρεά του Μαριολοπούλειου Ιδρύματος.

Την Κυριακή 7 Αυγούστου ο Σύλλογος τέλεσε επιμνημόσυνη δέηση στον αείμνηστο συμπατριώτη μας Ηλία Μαριολόπουλο και έδωσε το όνομά του στην πλατεία γύρω από την «Αποθήκη».

Στο θέμα δεν πέρασε απαρατήρητο από τα τοπικά μέσα ενημέρωσης. Η ΕΡΤ συγκεκριμένα ανέφερε: «Μετά από τριάντα πέντε χρόνια παύσης, επαναλειτουργεί ο μετεωρολογικός σταθμός των Μαγουλιάνων Αρκαδίας. Η πρωτοβουλία ανήκει στον Σύλλογο Μαγουλιανιτών, ενώ η δράση έγινε και σε συνεργασία με το Μαριολοπούλειο-Καναγκίνειο Ίδρυμα Επιστημών και Περιβάλλοντος και το Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών. Ο σταθμός αυτός, είναι σε μεγάλο υψόμετρο και η "είδηση" χαροποίησε άπαντες».

http://www.ert.gr/epanalitourgia-meteorologikou-stathmou-magoulianon/

Τριμηνιαία Περιοδική έκδοση
ΤΑ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΑ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΙΤΩΝ
ΚΩΔΙΚΟΣ: 01-4943
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΙΤΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 37(3ος Οροφος)
104 32 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ. 2105230669
Ηλεκτρονική διεύθυνση:
magouliana@gmail.com
Υπεύθυνος έκδοσης:
Άγγελος Α. Αλεξόπουλος
Υπεύθυνος Σύνταξης
Συντακτική ομάδα
Επικοινωνία με τα μέλη και τους συνδρομητές:
Άγγελος Α. Αλεξόπουλος: 690.750.6314
Χρήστος Κ. Γόντικας: 694.0927.152
Παναγιώτης Α. Ζούβελος: 6970.112.500
Χρίστος Α. Γόντικας: 6944.66.7177
Αγγελική Δ. Κοσιαβέλου: 697.2019.335
Αλέξης Σπ. Κολόσακας: 694.8585.384
Βασιλική Θ. Κονδύλη: 698.430.9181
Παναγιώτης Κ. Κοσιάβελος: 697.2644.305
Χαράλαμπος Κ. Καλόσακας: 697.402.5565
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση: Μαίρη Γασπαράκη
ΤΥΠΟΙΣ: Σταμ. Κοτσάτος & Σία Ο.Ε.
Μαρίνου Αντύπα 4, Ηλιούπολη

Εκταφές μέχρι τέλη Μαρτίου

Το εκκλησιαστικό συμβούλιο ενημερώνει όσοι έχουν τάφους στο παλιό Νεκροταφείο να προχωρήσουν σε εκταφή το αργότερο έως τα τέλη Μαρτίου 2017. Μετά το πέρας της παράτασης αυτής οι εκταφές θα γίνουν υποχρεωτικά από το εκκλησιαστικό συμβούλιο.

Όπως ήδη είναι γνωστό θα ακολουθήσουν εργασίες ανάπλασης και διαμόρφωσης του περιβάλλοντος χώρου του Ιερού Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

★ Ο **Αλέξης Κολόσακας** και η **Βούλα Γιαννίκου** απέκτησαν ένα υγιέστατο αγοράκι.

★ Η **Μαρία Ρίζου** και ο **Δημήτρης Μαλλιαρουδάκης** απέκτησαν ένα υγιέστατο κοριτσάκι.

ΓΑΜΟΙ - ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

★ Ο **Άλκης Κόλλιας** και η **Αναστασία Κοκκόνη** βάπτισαν τον γιο τους Νικόλαο στο εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου στα Μαγούλιανα.

★ Η **Αγγελική Κοσιαβέλου** και ο **Γιώργος Κουλαρμάνης** βάπτισαν τον γιο τους Θανάση στον Ι.Ν Ζωοδόχου Πηγής στην Ελάτη.

★ Ο **Χρήστος Π. Γόντικας** και η **Σοφία Λιαγκάκη** βάπτισαν τον γιο τους Θανάση στην Ι.Μ Παναγίας Κερνίτσας.

★ Ο **Παύλος** και η **Δώρα Πέτρουλα** βάπτισαν τον γιο τους Σπύρο στον Ι.Ν Τιμίου Προδρόμου στα Μαγούλιανα, ακολούθησε τραπέζι στην ταβέρνα του Ιωσήφ.

★Η **Έφη Κυριακοπούλου** και ο **Θανάσης Μαντάς** παντρεύτηκαν και βάπτισαν την κόρη τους Μελίνα στην Αγία Βαρβάρα Αττικής.

★Ο **Αλέξης Δ. Κουμπούρης** και η **Αθανασία Πάνου** παντρεύτηκαν στην Κερατέα Αττικής.

★Ο **Θοδωρής Τρακαδάς** και η **Σοφία Μπιρμπίλη** παντρεύτηκαν στην Αθήνα.

ΚΗΔΕΙΕΣ

✝ Ο **Αριστοτέλης Θ. Παπακονδύλης**, απεβίωσε και ετάφη στο Ίλιον Αττικής.

✝ Ο **Χρήστος Γ. Κόλλιας**, απεβίωσε και ετάφη στην Αθήνα.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

- **Φωτεινή Γιαννακοπούλου**, 50 €
- **Κυριακή Π. Κοσιαβέλου**, 100 €
- **Ελένη Μπιζάνη-Παπακονδύλη**, 200 ευρώ στη μνήμη του συζύγου της **Βίκτωρα Μπιζάνη** και του αδελφού της **Αριστοτέλη Παπακονδύλη**.
- **Κλώκας Κωνσταντίνος**, 25€
- **Λαμπούσης Αρ. Βασίλειος**, 30 €
- **Τελά Βασιλική**, 50 €
- Ανώνυμος, 200 €
- **Μπουρνάς Γ. Απόστολος**, 200 €

ΤΖΙΑΒΑΡΑΣ

Καυσόξυλα
Βυτίνα Αρκαδίας
Κιν: 6978 941266
• Οικ: 2710 243738

ΑΝΑΣΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΕΠΕΝΔΥΣΗ ΟΙ ΑΥΓΟΥΣΤΙΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Το ταμείο είναι συν

Της **ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ Α. ΖΟΥΒΕΛΟΥ**

Φέτος ήταν μια αρκετά δυνατή χρονιά στο χωριό μας. Ο καιρός, παρόλες τις βροχές, δεν μας χάλασε το χατίρι και τις ημέρες των εκδηλώσεων ήταν επιεικής. Στην «Αποθήκη» ήταν από τις πολύ καλές χρονιές. Οικονομικά ήταν από τις καλύτερες και αυτό οφείλεται στην συμμετοχή όλων των συγχωριανών μας.

Πρέπει να αναφερθεί πως όλα τα χρήματα του ταμείου της Επιτροπής Νέων είναι καθαρά και μόνο για τα έξοδα της «Αποθήκης» και των εκδηλώσεων μας. Επίσης για τυχόν μικροφθορές που μπορούμε να καλύψουμε οικονομικά και φυσικά σε οτιδήποτε άλλο μπορούμε να συνεισφέρουμε για το χωριό μας. Κάποιες από τις αγορές που καταφέραμε τα τελευταία χρόνια να κάνουμε από το ταμείο μας ήταν δυο καινούρια ηχεία καθώς τα προηγούμενα δεν λειτουργούσαν, κονσόλα ήχου αλλά και έναν προτζέκτορα. Επίσης πριν από λίγο καιρό είχαμε ανανεώσει και βάψει τον χώρο της αποθήκης.

Φυσικά μην ξεχνάμε πως πριν μερικά χρόνια με μεγάλη χαρά βέβαια, αλλά και προσωπική δουλειά των νέων, είχε φτιαχτεί από την αρχή η παιδική χαρά του χωριού μας με έξοδα από το ταμείο των Νέων, πλην μιας δωρεάς ενός παιχνιδιού της παιδικής χαράς.

Τέλος, δεν είναι αμελητέα και τα πάγια έξοδα όλου του χρόνου, όπως είναι οι λογαριασμοί του ρεύματος.

Πρέπει να τονιστεί πως, όπως κάθε χρόνο από τις αρχές της λειτουργίας της «Αποθήκης», τα πάρτι που πραγματοποιούνται είναι σταθερά δύο, τις μέρες της Παναγίας ως είθισται. Φυσικά όλες τις επόμενες μέρες η «Αποθήκη» λειτουργεί κανονικά και προσφέρει ένα χώρο που μπορούν μικροί και μεγάλοι να συναντηθούν και να μιλήσουν και να διασκεδάσουν. Είναι ένας χώρος για όλους τους συγχωριανούς μας και όχι μόνο για τους νέους του χωριού.

Φέτος ειδικά με τις προβολές ταινιών και οι πιο μικροί μας φίλοι είχαν την ευκαιρία να γνωριστούν με τον χώρο. Φυσικά κάθε χρόνο δίνουν το παρών οι περισσότεροι Μαγουλιανίτες συνεισφέροντας με τον οποιονδήποτε τρόπο να παραμένει ανοιχτή όσο το δυνατόν μεγαλύτερο διάστημα.

Όμως, όπως έχει αναφερθεί στο παρελθόν, υπάρχουν πολλές και μεγάλες φθορές που πρέπει να επισκευαστούν άμεσα (σκεπή - τζάκι κτλ). Φυσικά τα χρήματα που μαζεύονται τις λίγες ημέρες του Αυγούστου δεν φτάνουν για τις επισκευές αυτές.

Βέβαια με τη βοήθεια όλων μας θεωρώ πως θα καταφέρουμε να επισκευάσουμε κάποιες από αυτές. Αυτό που επείγει σίγουρα είναι να φτιάξουμε τη σκεπή και από κει και πέρα το τζάκι και όλο το κομμάτι του τοίχου εκείνου καθώς έχει καταστραφεί με τα χρόνια και τα καιρικά φαινόμενα που επικρατούν όλο το χρόνο, και με την πρώτη βροχή πλημμυρίζει ο χώρος. Σε δεύτερη φάση πρέπει να μπουν αλουμίνια στις πόρτες και στα παράθυρα.

Αξίζει να ευχαριστήσουμε όλους όσοι κατά καιρούς έχουν συνεισφέρει, ακόμα και με προσωπική εργασία, για την συντήρηση του χώρου και μακάρι να συνεχίσουμε και στο μέλλον να είμαστε ενωμένοι όπως τώρα.

Χτίσθηκαν νέοι δεσμοί, επιβεβαιώθηκαν οι παλιοί

Της **ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΚΟΣΙΑΒΕΛΟΥ**

Είναι αλήθεια ότι φέτος έγινε πολύ συζήτηση για το αν θα πραγματοποιηθεί το αντάμωμα ή όχι. Βλέπετε οι οικονομικές δυνατότητες του Συλλόγου δεν είναι απεριόριστες και οι απαιτήσεις διαρκώς αυξάνονται. Τελικά όμως υπερίσχυσε το συναίσθημα και με μικρές αλλαγές έγινε ότι είχαμε κάνει τα προηγούμενα χρόνια.

Το πρωί της Κυριακής 7 Αυγούστου άναψε η φωτιά στην πλατεία και οι γίδες μπήκαν στο καζάνι για να ετοιμαστεί το φαγητό. Να είναι καλά ο Χρήστος που τα είχε όλα έτοιμα έγκαιρα. Το μενού φέτος άλλαξε. Στα πιάτα όλων, μαζί με τις νοστιμιές των νοικοκυρών του χωριού, μπήκε βραστή γίδα με τραχανά. Το κρέας σιγόβρασε στη φωτιά και έγινε λουκούμι. Έβρασε μαζί με σέλινο και καρότα και όταν μαζεύτηκε ο κόσμος, ήρθε η ώρα του τραχανά. Εκεί επιστρατεύτηκε η γνώση των παλαιότερων και η όρεξη για βοήθεια των νεώτερων και άρχισε το «γλέντι της κουζίνας»:

-Φτάνει ο τραχανάς…

-Ρίξε λίγο νερό ακόμα…

-Όχι θέλει κι άλλο…

-Από ψηλά ρίξε τον τραχανά να μη σβολιάσει…

-Ανακατέψτε…

-Θα το φάνε ή θα μας μείνει και θα ψάχνουμε κότες να ταΐσουμε;

-Ποιος τρώει τραχανά τώρα…

-Ανακατέψτε λίγο ακόμα…

Και μετά η μάχη να τον κρυώσουμε λίγο για να μπορέσουμε να τον σερβίρουμε…

Και τι να είχαν ρίξει μέσα εκείνη η Σταθούλα και η Κανέλλα και από κοντά και άλλοι.

Τελικά ο τραχανάς σερβιρίστηκε, δεν έμεινε τίποτα για τις κότες και για μέρες οι συζητήσεις έδιναν και έπαιρναν για το πώς ετοιμάστηκε το βραστό, τι είχε μέσα κλπ.

Ευχαριστούμε από καρδιάς όσους πρόσφεραν δώρα για την λαχειοφόρο αγορά, η οποία είχε ως σκοπό την κάλυψη των εκδηλώσεων του καλοκαιριού αλλά και άλλων πάγιων εξόδων του χωριού. Πολλά ευχαριστώ στους:
Γόντικα Παναγιώτη, Γόντικα Π. Χρήστο, Κανελλόπουλο Θανάση, Παπακονδύλη Γιάννη, Μπουρνά Μαρία, Κόλλια Άλκη, Μπούμπουλη Σταύρο, Τζιαβάρα Λάμπρο, Ζούβελο Κώστα, Κόλλια Διαμάντω, Κουρεμένο Θοδωρή, Κουρεμένο Γιώργο, Παπαντωνίου Γιώργο, Γιαβή Σταύρο και την πρόεδρο της Κοινωφελούς Επιχείρησης Δήμου Γορτυνίας Μαρίνα Διαμαντόπουλου για την συμβολή της στο να πραγματοποιηθούν στα Μαγούλιανα οι καλλιτεχνικές δημιουργίες και η παράσταση Καραγκιόζη.

Οι Μαγουλιανίτες, και όχι μόνο, για άλλη μια φορά μαζεύτηκαν στην πλατεία έφαγαν και χόρεψαν, σε παρέες. Υπήρξαν και νέες παρουσίες ή εμφανίσεις συμπατριωτών μας που είχαμε χρόνια να δούμε. Κάπως έτσι με την παραδοσιακή ανησυχία του πότε θα πιάσει η βροχή, ξεκίνησαν οι εκδηλώσεις του φετινού καλοκαιριού…

Στα πλαίσια των φετινών δραστηριοτήτων του Συλλόγου, για δεύτερη χρονιά, πραγματοποιήθηκαν προβολές παιδικών ταινιών στην «Αποθήκη» και παράσταση καραγκιόζη.

Λόγω καιρικών συνθηκών και ευκολιών του χώρου, επιλέξαμε το χώρο της «Αποθήκης» για την πραγματοποίηση των προβολών.

Εκεί λοιπόν, για τρεις βραδιές (8, 9 και 10 Αυγούστου) στήθηκε ο προβολέας, συνδέθηκαν τα ηχεία, μπήκαν οι καρέκλες στη σειρά, επιστρατεύτηκαν ένα μηχάνημα για παρασκευή ποπ κορν του Παντελή και κυρίως η κατσαρόλα της Ευσταθίας, και τα πιτσιρίκια κάθε βράδυ έφευγαν ενθουσιασμένα περιμένοντας με ανυπομονησία την επόμενη βραδιά ή την επόμενη εκδήλωση.

Χαρακτηριστικό είναι ότι ήξεραν καλύτερα από όλους ποιο ήταν το πρόγραμμα της επόμενης μέρας και τι ώρα να είναι πού για να κάνουν τι. Κάπως έτσι γεννήθηκαν νέες φιλίες του καλοκαιριού, κάποτε μιας ολόκληρης ζωής (ποιος ξέρει;). Οι επόμενες γενιές ξεκίνησαν δεσμούς ισχυρούς με το χωριό και ότι άλλο αυτό μπορεί να σημαίνει.

Και επειδή μαζί με τον βασιλικό ποτίζεται και η γλάστρα, και οι γονείς μια χαρά πέρασαν… Βέβαια το πρόγραμμα των εκδηλώσεων για τους μικρούς Μαγουλιανίτες φέτος περιελάμβανε και παράσταση καραγκιόζη, στην πλατεία αυτή τη φορά. Γιατί ο Μαγουλιανίτης δεν το φοβάται το κρύο…

Το Θέατρο Σκιών ήρθε στο χωριό μας και έδωσε μια παράσταση στην πλατεία όπου έκαναν την εμφάνισή τους τα ενισχυμένα πανωφόρια, πήρε φωτιά η ψησταριά του Παντελή και τα πιτσιρίκια αργά το βράδυ επέστρεψαν σπίτια τους χορτασμένα από τα σουβλάκια και ενθουσιασμένα με τις καινούργιες τους φιγούρες καραγκιόζη στα χέρια…

Στις 11 - 12 Αυγούστου είχαμε τη χαρά για άλλη μια φορά να έχουμε κοντά μας την Ελένη Σχίζα. Το πρόγραμμα ίδιο. Την πρώτη μέρα χαλκογραφίες και συνθέσεις σε κορμό ξύλου και τη δεύτερη ζωγραφική σε γυαλί, πέτρα και κεραμίδι και δημιουργία κοσμημάτων πλέκοντας κλωστές ή χρησιμοποιώντας χάντρες. Η πλατεία γέμισε δημιουργικότητα με ακούραστα πιτσιρίκια και γονείς που εμπλούτισαν τις περσινές τους γνώσεις αλλά και τα σπίτια τους με νέες δημιουργίες και κυρίως αναμνήσεις.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ 4-5

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2016

Το πανηγύρι σε ζωντανή σύνδεση

Όταν πλησιάζει ο Αύγουστος με τις ζέστες και τις άδειές του και έχεις να επισκεφτείς το χωριό από την εποχή των καρυδιών -τέλη Οκτωβρίου- η επιθυμία να περάσουν και οι τελευταίες μέρες που σε κρατούν μακριά του είναι πολύ μεγάλη.

Φαντάζεστε όμως την απογοήτευση μου όταν φτάνοντας στο χωριό την 1η Αυγούστου συνάντησα ανθρώπους με έντονο προβληματισμό και απογοήτευση για τις ελλείψεις της δημοτικής αρχής.

Ανάμεσα σ' όλα άκουσα ότι το χωριό σε 4-5 χρόνια δεν θα υπάρχει, θα είναι ακατοίκητο και δεν θα μπορεί να πατήσει άνθρωπος το πόδι του από την ερήμωση. Βέβαια αυτές ήταν οι πιο δυσοίωνες προβλέψεις.

Εμένα αυτό που με στενοχώρησε περισσότερο ήταν ότι ο δρόμος που οδηγεί από τις βρύσες στο παλιό σχολείο -νυν Μουσείο- ήταν γεμάτος δεξιά και αριστερά από ψηλά χόρτα που σίγουρα δεν έδιναν τη καλύτερη εντύπωση σ' έναν επισκέπτη των Μαγουλιάνων.

Όλα αυτά βέβαια δεν ήταν δυνατόν να πτοήσουν ένα πεισματάρη σαν εμένα. Είχα πάει με το πρόγραμμα μου -μια εβδομάδα εργασία στο χωριό και μια εβδομάδα και κάτι παραπάνω διασκέδαση- κι αυτό δεν ήταν εύκολο ν' αλλάξει. Έτσι λοιπόν με την εμπειρία του προηγούμενου καλοκαιριού κι' αφού υπήρχε μια συνεννόηση με τους δύο προέδρους, την επόμενη μέρα το πρωί με τη βοήθεια της συζύγου μου ξεκίνησε ο ευπρεπισμός του κεντρικού δρόμου του χωριού από την «Αποθήκη» μέχρι τη στάση στη Παναγία, της πλατείας στη Μπάρτζελη, το προαύλιο της Παναγίας και αν προλαβαίναμε μπροστά στου Τζαβάρα και στου Ζούβελου.

Με εργαλεία από την κυρία Ευσταθία και ασβέστη από το Θανάση μέσα σε τέσσερα πρωινά είχαν κλαδευτεί τα δέντρα, είχε καθαρισθεί ο χώρος γύρω από το κορμό, και οι κορμοί είχαν ασβεστωθεί. Έμενε μόνο να περάσει ο Θανάσης με το φορτηγό του για να μαζέψει τα κλαδιά.

Όμως αυτό που μου προξένησε μεγαλύτερη ικανοποίηση ήταν ότι βρέθηκε συμπαραστάτης. Ο Τρύφωνας Τζαβάρας ανέλαβε να περιποιηθεί τα δέντρα μπροστά από το σπίτι του καθώς και το προαύλιο της εκκλησίας. Νομίζω ότι αυτή είναι η καλύτερη απάντηση στην εγκατάλειψη από τη δημοτική αρχή.

Αν ο καθένας φρόντιζε το χώρο γύρω από το σπίτι του ούτε παράπονα θα υπήρχαν ούτε κίνδυνος πυρκαγιάς. Αν ο Δήμος θεωρεί ότι οι Μαγουλιανίτες δίνουν λίγους ψήφους και δεν χρειάζεται να ασχολείται μ' αυτούς, το ότι είμαστε λίγοι είναι και καλό διότι έτσι μπορούμε να συνεννοούμαστε ευκολότερα. Εξάλλου στο χωριό και αρκετοί ικανοί άνδρες υπάρχουν και χορτοκοπτικά μηχανήματα.

Έτσι λοιπόν τη Παρασκευή το μεσημέρι, μετά από αρκετή κούραση είναι αλήθεια, το χωριό περιποιημένο όσο γινόταν, περίμενε να υποδεχτεί τους κατοίκους του.

Το στοίχημα

Η ημερομηνία του «Ανταμώματος», οκτώ ημέρες πριν από της Παναγίας, ήταν ένα στοίχημα που έπρεπε να κερδηθεί.

Αρκετοί ήταν αυτοί που πίστευαν πως η συνάντηση είχε οριστεί αρκετά νωρίς. Όμως ο σκοπός της συγκεκριμένης εκδήλωσης είναι αρκετά σαφής. Να δώσουμε ένα κίνητρο στους Μαγουλιανίτες ώστε να επισπεύσουν τον ερχομό τους στο χωριό, λίγο νωρίτερα απ' ότι θα ερχόντουσαν μόνοι τους, ώστε το χωριό να αποκτήσει ζωή, τα σπίτια να συντηρηθούν, οι αυλές να καθαριστούν, οι άνθρωποι να ειδωθούν στο καφενείο και οι κούνιες να γεμίσουν παιδιά.

Αν το «Αντάμωμα» γινόταν μεσοβδόμαδα, τι όφελος θα είχε αφού έτσι κι αλλιώς όλοι θα ερχόντουσαν από μόνοι τους; Η προσωπική μου γνώμη είναι πως από πέρυσι η εκδήλωση ήταν πιο καλά οργανωμένη. Η προσφορά του Συλλόγου ήταν συγκεκριμένη και ο καθένας ήξερε πως έπρεπε να φέρει και κάτι από το σπίτι του αν ήθελε να φάει μεσημεριανό.

Πάντως οι γίδες που έβραζαν μπροστά στην πλατεία του Φωτάκου ήταν ένα εντυπωσιακό θέαμα και σίγουρα οι φωτογραφίες των μαγείρων που περήφανοι καμάρωναν μπροστά στην τεράστια κατσαρόλα εμφανίστηκαν σε όλα τα φεισμπουκ των Μαγουλιανιτών.

Το αποκορύφωμα όμως ήταν η ιδέα να ρίξουν τραχανά στο ζουμί που έβρασαν οι γίδες. Ο Σωτήρης Πέτρουλας μάλιστα, κοινοποιώντας το σχετικό βίντεο του χρήστη Πανελλήνιος Σύλλογος Μαγουλιανιτών, έκανε το πιο εύστοχο σχόλιο απ' αυτά που διαβάσαμε: «Η μαγική σούπα του Οβελίξ στα διάσημα Μαγούλιανα Αρκαδίας».

Όσοι γεύτηκαν το τραχανά ομολόγησαν ότι περισσότερο άξιζε αυτός παρά το κρέας. Όσο αφορά τη παρουσία του κόσμου, η προσέλευση νομίζω ικανοποίησε τους διοργανωτές. Περισσότερο κόσμο στη πλατεία, μόνο ανήμερα της Παναγίας είχε.

Αυτό όμως που προξενεί αρνητική εντύπωση είναι το γεγονός ότι κάποιοι –πολλοί λίγοι ευτυχώς- ενώ είναι στο χωριό δεν έρχονται στη πλατεία για το «Αντάμωμα». Πραγματικά, αφού τα περισσότερα προσφέρονται από το Σύλλογο ποια άραγε αιτία τους κρατάει στο σπίτι τους;

Όλα για τα παιδιά

Αφού λοιπόν τελείωσε αισίως το «Αντάμωμα» μπήκαμε στην εβδομάδα της προσμονής του πανηγυριού. Όμως οι δραστηριότητες για παιδιά και γονείς δεν έλεγαν να σταματήσουν. Πρωινό με χειροτεχνίες κάτω από το πλάτανο, βραδινά με ταινίες κινουμένων σχεδίων στην «Αποθήκη».

Φέτος διακοσμήσαμε τα σπίτια μας με χαλκογραφίες, χειροτεχνίες με φύλλα και ζυμαρικά πάνω σε ξύλα και φλοιούς δέντρων και ζωγραφική πάνω σε παλιά κεραμίδια. Το εντυπωσιακό είναι ότι σε αρκετές περιπτώσεις οι γονείς δείχνουν μεγαλύτερο ζήλο και ενδιαφέρον για τις χειροτεχνίες αυτές απ' ότι τα παιδιά τους, καταλήγοντας ο ανταγωνισμός μεταξύ γονιών για το καλύτερο αποτέλεσμα να είναι πιο έντονος παρ' ότι στις μικρές ηλικίες.

Όσον αφορά δε τις βραδιές παιδικού κινηματογράφου, αυτό που έχω να σχολιάσω είναι ότι τα κινούμενα σχέδια με Τομ και Τζέρι, Ποπάυ, Τουίτι, κογιότ κ.τ.λ. που κάποτε μας καθήλωναν στην τηλεόραση δεν έχουν καμιά σχέση και φυσικά δεν μπορούν να συγκριθούν με τις σημερινές παιδικές ταινίες.

Αφού λοιπόν τελείωσαν οι χειροτεχνίες και ο κινηματογράφος, ήρθε ο Καραγκιόζης. Επιτέλους κάτι διαχρονικό που ακόμα δεν έχει χάσει την αξία του. Οι μεγάλοι μπορεί να βαρέθηκαν λίγο- ήταν η Τρίτη συνεχόμενη χρονιά -όμως ευτυχώς τα παιδιά καθηλώθηκαν μπροστά στο θέατρο σκιών.

Μακάρι όλες αυτές οι δραστηριότητες να συνεχιστούν και τα επόμενα χρόνια.

Όμως οι μέρες περνούσαν και κοντοζύγωνε ο Δεκαπενταύγουστος. Το Σάββατο ήταν η τελευταία ευκαιρία να κάνουμε μια βόλτα στο χωριό καθώς από κει και πέρα τα γεγονότα θα διαδέχονταν το ένα το άλλο.

Η πρώτη στάση έγινε στο σπίτι του Σπύρου Κολόσακα. Αυτό που μας έκανε να σταματήσουμε ήταν οι μπριζόλες και τα καλαμπόκια που έψηνε στα κάρβουνα ο Θοδωρής για να γιορτάσει τον ερχομό του νέου του ανιψιού, του πρωτότοκου υιού του Αλέξη. Όταν φύγαμε από εκεί κρατούσαμε από ένα καλαμπόκι, για να μην τον στενοχωρήσουμε!

Η δεύτερη στάση ήταν στου Τζαβάρα. Θέλαμε πολύ να δούμε τη θεια-Ντίνα και να συνεννοηθώ με τον Τρύφωνα για τις εργασίες καθαρισμού που είχε αναλάβει. Κι εκείνοι όμως χάρηκαν που μας είδαν και η

δική τους χαρά δεν έμεινε μόνο στα λόγια, αλλά όταν φεύγαμε από εκεί κρατούσαμε ένα μεγάλο καρβέλι ψωμί και μια σακούλα κηπευτικά από τον κήπο τους. Το ψωμί μάλιστα, μετά από πολλές κακουχίες, άντεξε για δυο εβδομάδες, τη στιγμή που κάποια άλλα αγορασμένα ακριβά από την Βυτίνα με προζύμι, δεν άντεξαν ούτε τις μισές.

Τελικά η βόλτα μας ολοκληρώθηκε με την επίσκεψη στου Βαγγέλη Γόντικα, που καθισμένοι στην βεράντα του σπιτιού του ήπιαμε το καφέ μας ατενίζοντας το χωριό από τα χαμηλά προς τα ψηλά.

Καθώς όμως πλησίαζε το απόγευμα μπαίναμε στη τελική ευθεία για τη γιορτή της Παναγίας. Όλα τα προηγούμενα ήταν πολύ καλά σαν ορεκτικά, όμως και το κυρίως γεύμα έχει την σημασία του. Το πάρτι των νέων -και όχι μόνο- στην «Αποθήκη» και το πανηγύρι στη πλατεία.

Όσο περνούσαν οι μέρες η κινητικότητα σ' αυτούς τους δύο χώρους αυξανόταν. Καθαριότητες, τοποθετήσεις καρεκλών και τραπεζιών, μηχανήματα ήχου, εξέδρες, προβλήματα τελευταίας στιγμής, ανάληψη ευθυνών και καθηκόντων, όλα έπρεπε να είναι τακτοποιημένα μέχρι το Σάββατο. Και πραγματικά ήταν.

Το μόνο που φαινόταν ανησυχητικό είχε να κάνει με το καιρό. Μια δυνατή βροχή που σε κάποια χωριά προκάλεσε και λίγες καταστροφές ευτυχώς κράτησε μόνο τις μεσημεριανές ώρες. Το απόγευμα και το βράδυ ο καιρός κράτησε και έτσι οι καρέκλες πρόλαβαν να στεγνώσουν και πολλές απ' αυτές να γεμίσουν για την λαϊκή βραδιά στο πλάτανο. Αυτές οι βραδιές νομίζω πρέπει να ονομάζονται «βραδιές Τρύφωνα».

Ο Τρύφωνας Τζαβάρας έδωσε και πάλι το δικό του μοναδικό σόου όπως και τις προηγούμενες χρονιές, μόνο που φέτος είχε λίγους ακόμα συμπαραστάτες.

Και ολοκαίνουρια ηχεία

Κατά τ' άλλα και φέτος η μουσική βραδιά άφησε καλές εντυπώσεις και με κράτησε κοντά της τουλάχιστον μέχρι τα μεσάνυχτα. Θα έμενα και παραπάνω, όπως έκαναν αρκετοί άλλοι μέχρι στη 1.30 π.μ., όμως ήδη το μυαλό μου βρισκόταν «Αποθήκη» και στις μουσικές επιλογές του Κώστα, που φέτος είχε την χαρά να έχει δύο ολοκαίνουρια ηχεία, τα όποια βέβαια πολύ τον παίδεψαν και αυτόν και το Γιάννη Φούκα μέχρι να λειτουργήσουν. Τέλος καλό όμως όλα καλά, το αποτέλεσμα ήταν εντυπωσιακό.

Το περίεργο αλλά και όμορφο με την «Αποθήκη» των Μαγουλιάνων είναι ότι εκεί βλέπεις να διασκεδάζουν, μέχρι κάποιας ώρας τουλάχιστον τα παιδιά μαζί με τους γονείς τους, σε κάποιες περιπτώσεις και με τους παππούδες, σε ξεχωριστές βέβαια παρέες. Και οι ηλικίες ξεκινούν από 12-13 χρόνων και φτάνουν μέχρι τα 65-70.

Το Σάββατο η βραδιά ήταν θα λέγαμε αναγνωριστική. Όχι πως έλειψαν το κέφι και τα ποτά, όχι πως τα ηχεία δεν λειτούργησαν, όχι πως δεν γέμισε κόσμο η «Αποθήκη». Αλλά εν σχέση με την επόμενη μέρα το Σάββατο, στέρησε. Το μόνο που παρέμεινε ίδιο ήταν η κατάσταση στο πάτωμα (χυμένα ποτά, χαρτοπετσέτες, πλαστικά ποτήρια…) που με έκαναν ν' αναρωτιέσαι αν την επόμενη ημέρα η «Αποθήκη» θα λειτουργούσε.

Κι όμως, όχι μόνο λειτούργησε αλλά ήταν να θαυμάζει κανείς την καθαριότητα και την τάξη που επικρατούσε παντού. Αξίζουν πολλά συγχαρητήρια στην Κατερίνα και στους συνεργάτες της για το κόπο που καταβάλλουν για να διασκεδάζουμε όλοι μας με ασφάλεια.

Η Κυριακή ξεκίνησε με τη Θεία Λειτουργία, ενώ το βοριαδάκι που φυσούσε κάτω απ' τον πλάτανο -ήταν αδύνατο να σταθείς με κοντομάνικο- έκανε τους παλιούς να λένε ότι «πάει το καλοκαίρι, τέλειωσε».

Οι υπόλοιπες ώρες της ημέρας κύλισαν μέσα στην αναμονή. Όλοι περίμεναν να βραδιάσει για να ξεκινήσουν επίσημα τα "όργανα" στην «Αποθήκη». Και πραγματικά η αναμονή άξιζε τον κόπο.

Ο κόσμος περισσότερος από το προηγούμενο βράδυ, περισσότερο κέφι, πιο χορευτικά τραγούδια και όταν το γλέντι έφτασε στο αποκορύφωμα του μοιράστηκαν μικρά βεγγαλικά για να κάνουν την ατμόσφαιρα ακόμα πιο εντυπωσιακή, ενώ έκαναν και την εμφάνιση τους οι φακοί ανθρακωρύχων όπως και πέρυσι.

Καθώς οι ώρες περνούσαν και το ξημέρωμα κοντοζύγωνε, αυτοί που άντεχαν ακόμα ήταν μια παρέα σαραντάρηδων. Οι χορευτικές φιγούρες και τα σφηνάκια διαδέχονταν το ένα το άλλο και στο τέλος η βραδιά έκλεισε αφού αξιοποιήθηκε ακόμα και η μεγάλη ρόδα-τραπέζι, στην άκρη της αίθουσας, για τους τελευταίους χορούς.

Όταν πια επέστρεφα σπίτι είδα μετά από πολλά χρόνια τον ουρανό να αχνοφέγγει στ' ανατολικά. Όμως, όπως και πέρυσι, ο ύπνος δεν μπορούσε να διαρκέσει για πολύ. Ξημέρωνε της Παναγίας, οι καμπάνες χτυπούσαν και δεν αισθανόμουν καθόλου ευχάριστα τη ημέρα της γιορτής μου να μη πάω στην εκκλησία.

Όταν έφτασα, στη μέση περίπου της Θείας Λειτουργίας ο κόσμος ήταν αρκετός και όλο και πύκνωνε. Στο τέλος πολλοί πιστοί κοινώνησαν και για να μοιραστεί το αντίδωρο χρειάστηκαν περίπου 20 λεπτά παρόλο που αρκετοί πήραν από το παγκάρι. Φυσικά δεν έλειψαν όπως κάθε χρόνο και οι αρτοκλασίες αυτών που γιόρταζαν.

Όλη η υπόλοιπη μέρα πέρασε με κεράσματα στην πλατεία, επισκέψεις στα σπίτια και την αναμονή… της γουρουνοπούλας. Το μόνο που προκαλούσε ανησυχία ήταν οι υποψίες για βροχή, αλλά τελικά δεν επαληθεύτηκαν.

Ο γιος του ιερέα της Βυτίνας -όπως και πέρυσι- με το συγκρότημά του ήταν αυτοί που μας διασκέδασαν περίπου μέχρι τις 3.30 το πρωί. Για να ξεκουράσει μάλιστα και λίγο το γιο του, τραγούδησε κι ο παπάς ο οποίος είναι εξαίρετος. Και στο πανηγύρι της Βυτίνας -στην εορτή της Μεταμορφώσεως- αυτός είναι που κρατάει όλη την εκδήλωση.

Φέτος είχαμε και μια καινοτομία. Τα αδέλφια Κώστας και Πέτρος Αλεξόπουλος προχώρησαν σε live μετάδοση κάποιων στιγμών του πανηγυριού για εκείνους που δεν μπόρεσαν να παραβρεθούν. Ανέβασαν δηλαδή σε πραγματικό χρόνο εικόνες και ήχους. Το ενδιαφέρον είναι ότι υπήρξε κοινό. Αξίζει να μεταφέρουμε κάποια μικρά σχόλια:

@Βύρωνας Ανδρεαδάκης: Βάλτε ένα κρασάκι εκεί δίπλα… σαν να είμαι εκεί.
@Κώστας Ρίζος: Το πλάνο είναι σκοτεινό.
-Επειγόντως κάποιος να πει στον Θωμά να φτιάξει τα φώτα.
@Γωγώ Φούκα-Γιαγιά: Να σαι καλά βρε Πέτρο. Μου χουν πάρει τα αυτιά τα βιολιά εδώ πέρα. Και του χρόνου.
@Διαμάντω Ζουβέλου: Μπράβο παιδιά, πήραμε και μείς μάτι που δεν ήμαστε εκεί. Και το καλύτερο είδα την κόρη μου στο χορό!
@Γιώργος Ζούβελος (από την Νέα Υόρκη): ΖΗΤΩ!!!
@Αγγελική Μονεδα: Ωραίος ο πάτερ!!!

Αυτή τη βραδιά ο Τρύφωνας δεν έμεινε μόνος του. Πάρα πολλοί σηκώθηκαν για να χορέψουν, κάποιες στιγμές δημιουργήθηκαν ακόμα και τρεις μεγάλοι κύκλοι και νομίζω πως φέτος η συμμετοχή του κόσμου ήταν μεγαλύτερη από τις τελευταίες χρονιές.

Ακόμα και εγώ που τα δημοτικά τραγούδια δεν είναι η αγάπη μου χόρεψα αρκετή ώρα παρ' όλο που είχαν αρχίσει οι πόνοι στα πόδια. Να οφειλόταν άραγε στ' αρθριτικά ή στον χορό της προηγούμενης νύχτας; Κάποια στιγμή αφού ευχαριστήθηκα χορό και φαγητό αποφάσισα να πάω στην «Αποθήκη».

Βόλτα στη «Στροφή»

Δυστυχώς αυτό αποδείχτηκε μια κακή έμπνευση. Λίγο ακόμα και θα γύριζα πίσω. Το κλίμα εκεί έμοιαζε όπως η κόκα-κόλα όταν έχει ξεθυμάνει -σκέτο ζαχαρόνερο. Δε λέω, ήμασταν όλοι εξαντλημένοι –ειδικά αυτοί που είχαν φροντίσει για την καθαριότητα για δεύτερη φορά- όμως κι αν κάποιος είχε ελάχιστο κέφι, αυτό εξανεμιζόταν από την επιλογή των μουσικών κομματιών. Αφού καθίσαμε αρκετή ώρα συζητώντας, τελικά με μια πολύ ωραία παρέα κατευθυνθήκαμε προς τη «Στροφή».

Αρκετές φορές έχω κάνει αυτή τη διαδρομή όμως πρώτη φορά την έκανα τόσο περασμένη ώρα. Σταθήκαμε σ' ένα σκοτεινό σημείο και σηκώσαμε τα μάτια προς τα επάνω. Ο έναστρος ουρανός ήταν ένα υπερθέαμα –τέτοιο ουρανό δύσκολα τον βρίσκεις αλλού- και η νυχτερινή πανδαισία ολοκληρώθηκε όταν άρχισαν να πέφτουν αστέρια, διαγράφοντας φωτεινές τροχιές μέσα στη νύχτα. Αφού καθίσαμε αρκετή ώρα σ' αυτό το σημείο και εξαντλήσαμε όλες μας τις ευχές, πήραμε το δρόμο της επιστροφής.

Για άλλη μια νύχτα λίγο πριν κοιμηθώ ο ουρανός είχε αρχίσει να ροδίζει, όμως αυτό το πρωινό μπορούσα να κοιμηθώ όσο ήθελα.

Αργά το μεσημέρι έκανα και πάλι την εμφάνιση μου στην πλατεία. Οι πόνοι στις γάμπες υπήρχαν ακόμα όμως, όπως κι εγώ έτσι και οι άλλοι ήμασταν στην ανάρρωση από την ταλαιπωρία των συνεχόμενων εκδηλώσεων.

Την επομένη μέρα λίγο πριν φύγω κάποιος με ρώτησε: «Πανίκο ξεκουράστηκες στην άδειά σου»; «Σωματικά μάλλον όχι» του απάντησα, «ψυχικά όμως νομίζω ότι ήταν από τα καλύτερα καλοκαίρια μου». Να' ναι γεροί όλοι αυτοί οι οποίοι κουράστηκαν για να έρθουν σε πέρας όλες αυτές οι δραστηριότητες και να' χουν το κουράγιο να προσφέρουν με τον ίδιο τρόπο και τις επόμενες χρονιές.

ΠΑΝΙΚΟΣ

Το εικονοστάσι του Αϊ-Γιωργάκου και η πραγματική ιστορία του

Του ΣΤΑΘΗ Κ. ΚΟΛΛΙΑ

εφυλλίζοντας τις προάλλες κάποια από τα παλιά φύλλα της εφημερίδας μας «Τα Μαγούλιανα», στο τεύχος 67 (Ιουλίου / Σεπτεμβρίου 2013), διάβασα το παρακάτω μικρό κείμενο:

«Εικονοστάσι του Αγιωργάκου. Το έφτιαξαν τρείς φίλοι, ο Θανάσης, ο Νίκος και ο Γιώργης το 1953 σκάβοντας το βράχο, και βάλαμε την εικόνα του Αϊ Γιώργη. Στο χωριό είναι ο ένας, ο Θανάσης Παπαδημητρόπουλος, οι άλλοι δύο είναι στα ξένα. Ο μπάρμπα Θανάσης θα σας πει την ιστορία». Γιώργος Κανελλόπουλος.

Τότε που έπρεπε δε στάθηκα φαίνεται προσεκτικά ή δεν εμβάθυνα στο μικρό αυτό γραπτό. Σήμερα όμως που το συνειδητοποιώ, αισθάνομαι το χρέος και την ευθύνη να συμπληρώσω το Γιώργη και να γράψω εδώ τη σωστή και ολόκληρη την ιστορία του μικρού μας εικονοστασίου. Και θα το κάνω με πλήρη γνώση, αφού εγώ τότε και άλλα έξι παιδιά του χωριού αγόρια και κορίτσια μέσα στα οποία και ο Γιώργης –και απορώ γιατί δε συνέχισε το γραπτό του- πρωτοστατήσαμε και συγκεντρώσαμε τα χρήματα για να στηθεί αυτό το μικρό εικονοστάσι. Το απλό και απέριττο αλλά κομψό, που παραμένει εκεί το ίδιο, με την αρχική του αρχιτεκτονική μορφή εδώ και πενήντα πέντε (55) χρόνια.

Το λιτό προσκυνητάρι μας, αφιέρωμα στον Άγιο, που το ξωκκλησάκι του στέκει εκεί στην κορυφή της πλαγιάς και καταμεσής στα βράχια.

Επτά τότε παιδιά, που σε επτά μόνο μέρες καταφέραμε το ακατόρθωτο και προ πάντων να δεθούμε άρρηκτα και να ζήσουμε απερίγραπτες συγκινησιακές στιγμές και ώρες που ποτέ δεν ξεχνιούνται!

Δε το έχω λησμονημένο αλλά μου δίνει την ευκαιρία σήμερα ο Γιώργης, και με την όση δύναμη μου απομένει ακόμα, να μεταφέρω και εδώ, για να το μάθουν και οι πολλοί, αυτό το θαυμάσιο αλλά και σχεδόν ακατόρθωτο που τολμήσαμε τότε, και που τελικά η φιλοτιμία μας το έκανε πράξη.

Στις 6 Αυγούστου 1960, ημέρα της εορτής της Μεταμόρφωσης του Σωτήρος Χριστού, ο Άκης Τζώρτζης που παραθέριζε στο χωριό, παιδί του Μεγαλοπολίτη Ηλία Τζώρτζη και της Μαγουλιανίτισσας δασκάλας Μήτσας Πλακοκεφάλου, με ρώτησε αν θα μπορούσαμε το βράδυ της παραμονής της Παναγίας 14 Αυγούστου, να ανεβάσουμε ένα θεατρικό έργο στο χωριό και συγκεκριμένα το έργο «Η ΣΚΛΑΒΑ», του Σπύρου Περεσιάδη, γραμμένο το 1894 [1]

Εκείνη τη χρονιά εγώ είχα αποφοιτήσει από το παλιό γυμνάσιο Βυτίνας, σημερινό Λύκειο, και ο Άκης από κάποιο της Αθήνας. Δεκαοκτάχρονα δηλαδή σχεδόν τότε παιδιά. «Η ΣΚΛΑΒΑ» για όσους δε το γνωρίζουν, είναι ένα θεατρικό δραματικό πατριωτικό έργο, αριστουργηματικά συνταιριασμένο με ένα αισθηματικό ειδύλλειο, και με έντονα κωμικά στοιχεία. Στη σημερινή γλώσσα του σύγχρονου θεάτρου θα το χαρακτηρίζαμε κομεντί.

(Γ. Μπαμπινιώτης. Κομεντί: «Θεατρικό ή κινηματογραφικό έργο με εύθυμα και δραματικά στοιχεία»)

Έργο τετράπρακτο, δύσκολο, διάρκειας τριών ωρών και έμμετρο, με γνήσιο δεκαπεντασύλλαβο ποιητικό λόγο.

Το ναι δεν ήταν καθόλου εύκολο. Πως θα μας αντιμετώπιζαν οι έμποροι της αγοράς ημέρες πανηγυριού; Που και πότε θα βρίσκαμε τις εθνικές ενδυμασίες που απαιτούσε το έργο; Σε ποιο χώρο θα παιζόταν και ποιός και με τι υλικά θα μας έστηνε τη σκηνή; Με ποιο εξοπλισμό θα διαμορφώναμε το χώρο της σκηνής σε χώρο δωματίου και πότε θα φτιάχναμε το σκηνικό με φόντο τον Χελμό; Και η αυλαία; Ποιός ή ποιά θα μας δίδασκε το έργο και προ πάντων, ποιά αγόρια και κορίτσια θα ερμήνευαν τους ρόλους;

Οι γονείς ήσαν πολύ αυστηροί και οι πατεράδες δεν επέτρεπαν και προ πάντων στα κορίτσια να εμφανιστούν στη σκηνή. Πότε θα αποστηθίζαμε τα κείμενά μας; Και όλα αυτά και τα τόσα άλλα θα μπορούσαμε να τα προφτάσουμε μέσα στις επτά μόνο ημέρες που μας υπολείπονταν;

Εγώ εκείνο το καλοκαίρι δούλευα. Σκέπαζε η κοινότητα το μεγάλο ρέμα της κεντρικής βρύσης και η δουλειά μου τελείωνε αργά το απόγευμα. Με το φεγγάρι και μόνος πήγα στο Γαρζενίκο (Ελάτη), και με το φεγγάρι και πάλι με τα πόδια γύρισα πίσω στο χωριό, για να πάρω τη στολή μου του τσολιά που μου είχε εξασφαλίσει ο συμμαθητής μου Παναγιώτης Παπαχατζής.

-Εγώ λέω να το τολμήσουμε επέμενε ο Άκης και το επιχειρήσαμε.

Το έργο θα παιζόταν στο κάτω προαύλιο του Σχολείου και η σκηνή θα στηνόταν κάτω από το ψηλό του υπόστεγο. Δε θυμάμαι ποιος μας την έστησε. Ο Νίκος Πυρπυρής, ο Βασίλης Μαρίτσας ή ο Φώτης Καρυώρης!

Ούτε τα καφενεία θυμάμαι ποιοί τα είχαν. Ο Μιμίκος ή ο Θανάσης Γόντικας, του πλατάνου ο Κώστας Κοσιάβελος ή ο Καλαμπόκας, και το παλιό παραδοσιακό εκεί όπου σήμερα το σπίτι των Αφών Β. Κανελλόπουλου, ο Γιώργης Δημουλάς ακόμα ή ο Νίκος Αλεξόπουλος ή ο Κούλης!

Δουλεύοντας νυχθημερόν

Αυτά δε τα θυμάμαι καλά, έχουν περάσει και 56 χρόνια από τότε! Θυμάμαι όμως πολύ καλά ότι κανένας τους δε δυσανασχέτησε αλλά τουναντίον μας έδωσαν και πολλές καρέκλες για τις θέσεις των καθημένων.

Θα ήμουν άδικος αν εδώ δεν ανέφερα και τη μεγάλη προσφορά του άτυχου παιδιού του χωριού Γιώργη Γόντικα (της θεια Θοδώρας της γιόναινας). Νοήμων ο Γιώργης, άστραψε και ασβέστωσε το προαύλιο, κουβάλησε από τα καφενεία, τις εκκλησίες και από σπίτια τις καρέκλες και τις έστησε, και την άλλη ημέρα τις ξαναγύρισε στο τόπο τους.

Γέρος σχεδόν πια και αυτός ας είναι καλά όπου κι αν βρίσκεται.

Όλα τα βάλαμε σε σειρά και τάξη δουλεύοντας νυχθημερόν και μόνο την πείσμονα άρνηση του μπάρμπα Χαραλάμπη Παπαδημητρόπουλου δεν μπορούσαμε να ξεπεράσουμε.

«Η Σκλάβα», του Σπύρου Περεσιάδη και ο Βασίλης Καλομοίρης έκτισαν το μικρό προσκυνητάρι

Ο μπάρμπα Χαραλάμπης δεν άφηνε τη κόρη του Διαμάντω να πάρει μέρος στο έργο και εμείς τη Διαμάντω τη θεωρούσαμε τη μόνη και αναντικατάστατη που είχε τη δυνατότητα να ερμηνεύσει το ρόλο της Ξάνθως, της κορυφαίας πρωταγωνίστριας του έργου.

Εκεί χρησιμοποιήσαμε τα πλάγια μέσα. Αξιοποιήσαμε τη κυρία Κίρκη Μαριολοπούλου γυναίκα του Δημητράκη αδελφού του Ηλία Μαριολόπουλου, που με την παρέμβασή της κατάφερε το μπάρμπα Χαραλάμπη από ντροπή να πει το μεγάλο ναι.

Τις πρόβες τις κάναμε στο κοινοτικό κατάστημα που ήταν επάνω από το καφενείο του πλάτανου όπου σήμερα ο μικρός ξενώνας. Τη διδασκαλία του έργου ζητήσαμε να μας τη κάνει η κυρία Μήτσα Πλακοκεφάλου πρώτα, και μετά η κυρία Πανούλα Βραχνού, πρεσβυτέρα και δασκάλα του χωριού.

Και οι δύο κυρίες άμα τη αφίξει τους μας είπαν και το αντίο τους. Η μεν πρώτη μάλλον από αδυναμία, η δε δεύτερη προφανώς για να μη χρεωθεί την αποτυχία μας που τη θεωρούσε δεδομένη.

Μάλιστα η κυρία Πανούλα Βραχνού μας παρατήρησε γιατί επιλέξαμε αυτό το δραματικό και βαρύγδουπο έργο και όχι μία εύθυμη κωμωδία του Δημήτρη Ψαθά.

Και είναι αυτή της η παρατήρηση ένα από τα παράπονα που μου κληροδότησε.

Η καλή μας τύχη όμως μας βοήθησε και εδώ, γιατί εγώ είχα παρακολουθήσει από παλαιότερα και από πολύ κοντά, γραμμή προς γραμμή, τη διδασκαλία του έργου από το φιλόλογο καθηγητή Γ. Σκανδάλη και είχα να προσφέρω πολλά πάνω σ' αυτό (θέσεις επί της σκηνής, βηματισμό, κινήσεις χεριών, εκφράσεις προσώπων, τόνους φωνής κλπ). ΄

Ένταση, πείσμα, θέληση, γινάτι, θυμός, κάποτε κάποτε και διαφωνίες και διαξιφισμοί, και για χαλάρωση και εκτόνωση στα διαλείμματά μας, το πιο χαριτωμένο από τα χαριτωμένα μας, που τότε κυκλοφορούσε μόνο στην ομαδούλα μας και που τώρα πια μπορεί να γραφεί.

Ο μπάρμπα Χαραλάμπης και μετά τη συνάντησή του με την κυρία Κίρκη, πήγε φουρκισμένος στο σπίτι του και είπε στη Διαμάντω: «Τον θεόν σου Διαμάντω, φαγώθηκες να παίξεις, παίξε λοιπόν να δούμε τι θα καταλάβεις».

Τη πώληση των εισιτηρίων είχε αναλάβει η Κλαίρη Καλομοίρη.

Και το βράδυ της μεγάλης ημέρας ήρθε. Όλα ήσαν έτοιμα και όλοι μας με τις εθνικές μας φορεσιές στις θέσεις μας. Μέχρι και το γαϊδουράκι που το έργο απαιτούσε ο Θύμιος ο αγροφύλακας να το ανεβάσει στη σκηνή ήταν στα παρασκήνια.

Το προαύλιο ήταν κατάμεστο με καθήμενους και ορθίους. Το κουδούνι κτύπησε και η αυλαία άνοιξε.

Θάνος: Όλος ο κόσμος χαίρεται ο κόσμος ξεφαντώνει μα η δική μου η καρδιά είναι βαριά θλιμμένη…

Η σκηνή ήταν διαμορφωμένη σε χειμωνιάτικο δωμάτιο χωριάτικου σπιτιού και στο σκηνικό πίσω έχασκαν οι άγριες χαράδρες του Χελμού.

Το έργο κυλούσε και στο προαύλιο κάτω, άλλοτε επικρατούσε απόλυτη σιγή, άλλοτε βαθιά συγκίνηση και άλλοτε ασυγκράτητα γέλια από τα χωρατά, τα καμώματα και τα τερτίπια του Θύμιου του αγροφύλακα (ο κωμικός του έργου).

Η παράσταση διήρκεσε πάνω από δυόμιση ώρες. Η επιτυχία μας ξεπέρασε και τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες μας. Όταν η αυλαία έπεσε και ξανάνοιξε για να υποκλιθούμε στους Μαγουλιανίτες, όλοι τους μας χειροκροτούσαν ασταμάτητα.

Πίσω από τη σκηνή τα συναισθήματά μας ξεχύθηκαν ορμητικά. Χαρές, γέλια, κλάματα, αγκαλιές, φιλιά. Μέχρι και το γαϊδουράκο φιλήσαμε. Η δικαίωση είχε έρθει και η ανακούφιση το ίδιο.

Δε θυμάμαι πόσα χρήματα συγκεντρώσαμε. Ούτε ο Άκης και η Διαμάντω θυμούνται ακριβώς. Θυμόμαστε όμως ότι και οι επτά μας συμφωνήσαμε αυτά τα χρήματα να τα δώσουμε να τα διαχειριστεί, αφού πρώτα ερωτηθεί και προς όφελος πάντα του χωριού μας, στο μπάρμπα Βασίλη Καλομοίρη. Και ήταν σοφή αυτή μας η απόφαση.

Ο μπάρμπα Βασίλης δέχτηκε, μας ευχαρίστησε, και από εκεί και πέρα έκανε δύο μόνο κινήσεις.

Θα ξεκινήσω από τη δεύτερη. Δε ξέρω αν τη τελική του απόφαση την έλαβε με την επιφοίτηση του Αγίου, που την εικόνα του οι τρείς φίλοι είχαν τοποθετήσει στην τρύπα του βράχου, ξέρω όμως πολύ καλά ότι πρωτοστάτησε και επέβλεψε και έστησε το μικρό αυτό προσκυνητάρι του Αϊ-Γιωργάκου, που είναι ένα ακόμα μέσα στα τόσο άλλα, κόσμημα, στολίδι και καύχημα του χωριού. Και αυτό σαφώς το 1961, αφού ο επερχόμενος χειμώνας δε θα του επέτρεπε να συνεχίσει εργασίες.

Η αναγνώριση

Η πρώτη ήταν αβρή και ανθρώπινη. Εμείς και με την αγνότητα που μας διακατείχε τότε τη θεωρήσαμε λίγο σπάταλη και έπρεπε να ωριμάσουμε για να καταλάβουμε τη μεγαλοσύνη της.

Μας πήγε στη Βυτίνα και μας έκανε το τραπέζι. Ήταν η αναγνώριση, η ηθική περισσότερο αντάμοιβή, ο έπαινος, η υποχρέωση, το ευχαριστώ!

Ήμαστε όλοι μας εκεί. Ο Άκης, η Διαμάντω, εγώ, ο Θανασάκος Δ. Κανελλόπουλος, ο Παναγιώτης Β. Κανελλόπουλος, η Σοφία Β. Ζέκιου και ο Γιώργης Α. Κανελλόπουλος.

Ο Γιώργης, θαυμαστής από τότε του κάθε αρχαίου ελληνικού και ελλείψει άλλου κοριτσιού, δέχτηκε και υποδύθηκε το ρόλο της Μαλάμως του έργου.

Ο Άκης μου είπε, γιατί εγώ έφυγα και πάλι από το χωριό το Μάρτιο του 1961, ότι ο μπάρμπα Βασίλης Καλομοίρης όσο ζούσε φρόντιζε το μικρό του εικονοστάσι.

Εμείς οι έξι μας πια, γιατί ο Θανασάκος μας έφυγε, υποκλινόμαστε στη μνήμη του!

Κάποια από τα παιδιά της επτάδας έχω να τα δω από τότε. Όμως γιατί κάποιες ημέρες από τη ζωή μένουν αξεθώριαστες στο χρόνο; Πάντα τα σκέπτομαι και τα θυμάμαι! Τη Διαμάντω είχα να τη δω πάνω από πενήντα χρόνια. Ξάνθω μου της φώναξα και Θάνο με είπε εκείνη, και αρχίσαμε να απαγγέλουμε αποσπάσματα από τους ρόλους μας.

Τη Διαμάντω, τη σύγχρονη Αντιγόνη πάνω στη μικρή σκηνή του προαυλίου του σχολείου μας!

Αυτή είναι η αληθινή και όλη η ιστορία του Αϊ -Γιωργάκου.

Επεκτάθηκα σε λεπτομέρειες που ίσως θεωρηθούν περιττές! Οι έντονες αναμνήσεις μου οδήγησαν το χέρι μου, αλλά και η εμμονή μου τα παιδιά μας να τα μαθαίνουν όλα σωστά, και η ιστορία του όποιου μικρού ή μεγάλου όταν μεταφέρεται στο χαρτί να είναι αυθεντική, γιατί τα γραπτά μένουν.

Δε ξέρω αν εξακολουθούν να υπάρχουν στα κεντρικά βιβλιοπωλεία τα έργα του Σπ. Περεσιάδη, Λάμπρου Κορομηλά[2], και Παύλου Νιρβάβα [3]. Αυτά τα ανεπανάληπτα βουκολικά δράματα και ειδύλλεια. Στα παλαιοπωλεία ίσως να υπάρχουν μερικά αλλά στοιχίζουν πανάκριβα. Οι νέοι που θα ενδιαφερθούν ας τα αναζητήσουν και στα ηλεκτρονικά τους μέσα.

Αυτά τα λογοτεχνικά αριστουργήματα. Τα φανταστικά δημιουργήματα της τέχνης του λόγου. Που σ' αυτά, οι ηρωίδες γυναίκες τους θυσιάζονται στο βωμό της αρετής και των αξιών και οι γίγαντες άντρες διδάσκουν και τη καρδιακή μαζί, και τη μόνιμη και προστατευτική αγάπη ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα. Που γαλούχησαν γενεές. Αυτά και των κάποιων ακόμα, που έβαλαν στο χεράκι των εντεκάχρονων τότε ακόμα παιδιών [4] τον κασμά και το καλέμι και το σφυρί, για να σκάψουν το σκληρό βράχο και να βάλουν εκεί την εικόνα του Άγιου.

Ήθελα να κλείσω με μία μικρή περίληψη της ιστορίας του έργου «Η ΣΚΛΑΒΑ» και με μερικούς από τους ιδεώδεις διαλόγους του που ακόμα θυμάμαι! Θα ήταν ωφέλιμο. Όμως και δίχως να το καταλάβω το γραπτό μου τράνωσε και η κατάχρηση βλάπτει. Η εφημεριδούλα μας είναι μικρή και η χωρητικότητά της περιορισμένη. Μπορούμε όμως να το κάνουμε αυτό στο προσεχές τεύχος, αν από μερικούς ζητηθεί και η σύνταξη της εφημερίδας συμφωνήσει.

1.Σπυρίδων Περεσιάδης (1854-1918). Γεννήθηκε στο Μεσορρούγι, ορεινό χωριό της Επαρχίας Καλαβρύτων. Έγραψε 14 έργα, 4 πεζά και 10 έμμετρα. Έργο του ιδίου «Η Γκόλφω» (1893)

2.Λάμπρος Κορομηλάς (1850-1898). Έργο του «Ο αγαπητικός της βοσκοπούλας» όπου και το τραγούδι «Μια βοσκοπούλα αγάπησα». Το έργο γράφηκε το 1891 σε έμμετρο δεκαπεντασύλλαβο λόγο.

3.Παύλος Νιρβάνας. Έργο του «Η Αστέρω», γαλουχημένο με τα ειδύλλεια Περεριάδη – Κορομηλά.

4.Γιώργης Α. Κανελλόπουλος (του Χαρατσή)

Νίκος Διον. Γεωργίου (του Καΐρη)

Θανάσης Χ. Παπαδημητρόπουλος (του Χαραλαμπάκια)

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΖΟΥΒΕΛΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥ ΑΓΑΠΗ, ΤΗ ΡΟΚ ΜΟΥΣΙΚΗ

Εκπτώσεις στην ποιότητα δεν κάνω

Οι μεγαλύτερης ηλικίας Μαγουλιανίτες, μαζί με αυτούς και εγώ, γνώρισα τον Παναγιώτη Ζούβελο ως γραμματέα του Πανελληνίου Συλλόγου Μαγουλιανιτών. Στην διαδρομή ανακάλυψα την μουσική του κλίση. Η συνέντευξη που ακολουθεί αφορά αποκλειστικά το πάθος του για την Heavy Metal μουσική.

-Παναγιώτη σε τι ηλικία ανακάλυψες τη ροκ μουσική;

«Η πρώτη μου επαφή με την ροκ μουσική, όπου και συνειδητοποίησα το τι κρατώ στα χέρια μου, ήρθε στα δεκατρία μου, το 1999. Θυμάμαι ήμασταν επίσκεψη στον θείο μου, τον Γιώργο Τριβυζαδάκη, και καθότι ροκάς ο ίδιος ψάχνοντας στα cd του βρήκα μία συλλογή από ροκ τραγούδια από κάποιο περιοδικό το οποίο ζήτησα να δανειστώ και φυσικά ποτέ δεν επέστρεψα. Έπειτα απλά εμφανίστηκα στο σπίτι, μετά από λίγο καιρό, κρατώντας στα χέρια μου ένα δικό μου μπάσο, το οποίο και πλήρωνα για έναν χρόνο με δόσεις σε κάποιο φίλο».

-Πότε δημιούργησες τους Erase και γιατί έδωσες το συγκεκριμένο όνομα στο συγκρότημα; Erase σημαίνει διαγραφή. Τι ήθελες να διαγράψεις;

«Οι Erase δημιουργήθηκαν το 2009 όντας συνέχεια ενός πρότζεκτ που είχα ξεκινήσει πίσω στο 2003. Έχουμε κυκλοφορήσει το «Heavy Metal Maniacs» το 2011, το «Erase» το 2014, πρόσφατα κυκλοφορήσαμε το καινούργιο μας κομμάτι «Easy Riders» σε 7" βινύλιο μαζί με τους Beyond Our Galaxy και σε συνεργασία με την Alone Records, και τέλος έχουμε ήδη ξεκινήσει τις ηχογραφήσεις για το νέο μας άλμπουμ το οποίο θα βγει με τον ερχομό του καινούργιου χρόνου.

-Ασχολείται κάποιος από την οικογένεια σου με τη μουσική;

«Δεν ασχολείτο κάποιος γενικότερα με κάποιο μουσικό όργανο πέραν ενός πρώτου μου ξαδέλφου του οποίου η κιθάρα προσγειώθηκε, κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες μέχρι τώρα, στο κεφάλι του. Η αλήθεια είναι πως περισσότερο ο ανατρεπτικός ρυθμός και η θεματολογία των στίχων με ώθησε να ασχοληθώ με την ροκ και περισσότερο με την λίγο πιο ακραία μορφή της, το Heavy Metal».

-Ποιες είναι οι μουσικές σας επιρροές και ποια η θεματολογία των στίχων σας; Από πού αντλείται περιεχόμενο;

«Επιρροές πολλές και από πολλά είδη μουσικής καθότι όλοι μας πέρα από το συγκεκριμένο μουσικό ιδίωμα προσπαθούμε και ακούμε οτιδήποτε πέσει στα χέρια μας και πιστεύουμε πως αξίζει. Οι στίχοι έχουν να κάνουν με ότι μας απασχολεί στην καθημερινότητα μας κυρίως, είναι εξωτερικά ερεθίσματα ατομικά η γενικά που δύσκολα μας περνάνε απαρατήρητα. Με τον στίχο εμπνέεσαι και εμπνέεις».

-Πρεσβεύεις την ροκ μουσική, το κλαρίνο σε συγκινεί;

«Σε γενικές γραμμές τα δημοτικά τραγούδια μου είναι πολύ αρεστά. Θεωρώ πολύτιμη κληρονομιά το δημοτικό τραγούδι για τον τόπο μας, όταν όμως αυτοί που το αναπαράγουν το κάνουν με σεβασμό προς την ιστορία του. Προσωπικά εκπτώσεις στην ποιότητα δεν κάνω. Πρέπει κάθε μουσικός που αποφασίζει να ασχοληθεί με το συγκεκριμένο είδος να το κάνει επειδή το αγαπά και όχι μόνο για να κάνει περιουσία εκμεταλλευόμενος κατοίκους γύρω χωριών. Άλλωστε γι' αυτό κάθε φορά που ακούω κάτι το οποίο είναι εμφανές προσβλητικό για τις δικές μου αξίες απλά προτιμώ να κάνω μία βόλτα στα τόσο μαγευτικά σοκάκια του χωριού μας».

-Υπήρχαν αντιδράσεις από τους γονείς σου;

«Αν και αρχικά για το τόσο μικρό της ηλικίας μου υπήρχαν κάποιες ενστάσεις, εν συνεχεία προσπάθησα να τους αποδείξω έμπρακτα το πραγματικό μου ενδιαφέρον για την μουσική. Δημιούργησα «Τα Παιδιά Ενός Ονείρου», σχήμα με το οποίο έχοντας ελάχιστα χρήματα, ηχογράφησα τρία κομμάτια. Ο πατέρας μου πιστεύω πως σίγουρα θα ήθελε να με ακούσει να παίζω τα δημοτικά τραγούδια του τόπου μας, πράγμα όμως που μάλλον θα αργήσει να συμβεί καθότι η μουσική μου κατεύθυνση και το μουσικό μου στυλ απέχει πολύ».

-Αυτή την εποχή τι ετοιμάζετε;

«Στις 23 Οκτώβρη παίζουμε στο MODU Club μαζί με τους πολύ καλούς μας φίλους Bandemonic από τα Ιωάννινα και τους Αθηναίους Fyrecross. Είστε όλοι ευπρόσδεκτοι, ιδιαιτέρως οι μεγαλύτερες ηλικίες με έφεση στο σκληρό ροκ! Ξέχωρα την εξωτερική μας εμφάνιση είμαστε νορμάλ παιδιά και κανένας δεν θα φαγωθεί εκείνο το βράδυ!».

✔ Ξεκίνησαν οι αιτήσεις στα ΚΕΠ για το επίδομα ορεινών και μειονεκτικών περιοχών για το έτος 2016 που φτάνει έως και τα 600 ευρώ. Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την καταβολή εισοδηματικής ενίσχυσης σε οικογένειες ορεινών & μειονεκτικών περιοχών, οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να απευθύνονται στα ΚΕΠ του Δήμου.

✔ Την Κυριακή 7 Αυγούστου 2016 πραγματοποιήθηκε στο Βαλτεσινίκο συγκέντρωση κατοίκων για τα τέλη ύδρευσης. Θέμα που απασχολεί το γειτονικό χωριό και κρατάει όλους μας σε αναμμένα κάρβουνα, εδώ και ένα χρόνο. Στη συγκέντρωση της 7ης Αυγούστου, που διοργάνωσε η Συντονιστική Επιτροπή Κατοίκων Βαλτεσινίκου έλαμψαν δια της απουσίας τους όλα τα μέλη της τοπικής αυτοδιοίκησης που εκλέγονται στο Βαλτεσινίκο, οι δημοτικοί σύμβουλοι καθώς και ο πρόεδρος της τοπικής κοινότητας Βαλτεσινίκου με τα μέλη του τοπικού συμβουλίου. Οι κάτοικοι δεν πτοήθηκαν από τις απουσίες και ομόφωνα αποφάσισαν να συνεχίσουν αγωνιστικά. Εμείς πάντως αδυνατούμε να πιστέψουμε ότι στάλθηκαν λογαριασμοί κοντά στα 500 ευρώ! Κάποιος μας κάνει πλάκα.

✔ Περιοδεία - επιθεώρηση σε έργα που υλοποιεί η Περιφέρεια στη Γορτυνία έκανε την Πέμπτη 22 Σεπτέμβριος ο αντιπεριφερειάρχης Αρκαδίας Βαγγέλης Γιαννακούρας μαζί με τεχνικούς της Περιφέρειας. Η περιοδεία κατέληξε στα Μαγούλιανα, όπου έγινε το έργο ύδρευσης του οικισμού «ΠΑΝ», ένα έργο που θα βοηθήσει στην πυροπροστασία του Μαινάλου.

✔ Νέα καμπάνα έριξε η Περιφέρεια στον Δήμο Γορτυνίας για τη ρύπανση και μόλυνση του περιβάλλοντος από αγωγό ομβρίων υδάτων που εξυπηρετεί το Καλλιάνι.

✔ Το «Μονοπάτι Μαινάλου» παρουσίασε η περιφέρεια Πελοποννήσου στην έκθεση περιπατητικού τουρισμού «Tour Natura 2016», που έγινε στο Ντύσσελντορφ, της Γερμανίας από 2 έως 4 Σεπτεμβρίου. Στο συνολικής επιφάνειας 30 τ.μ. περίπτερο της Περιφέρειας φιλοξενήθηκε ο Δήμος Γορτυνίας, καθώς και η εταιρία Μαίναλον Κοιν.Σ.Επ. (βλέπε Ιωάννης Λαγός), οι οποίοι παρουσίασαν τα μονοπάτια και τις εναλλακτικές τουριστικές δραστηριότητες της ευρύτερης περιοχής.

✔ Χαράς ευαγγέλια για τους κυνηγούς αγριογούρουνου. Φέτος, ειδικά για την Πελοπόννησο και την Εύβοια αυξήθηκε κατά δέκα θηρεύσιμα άτομα ανά ομάδα κυνηγών. Η απόφαση πάρθηκε ύστερα από αντιδράσεις καλλιεργητών στα χωριά των περιοχών αυτών, που έχουν υποστεί μεγάλες ζημιές.

✔ Τσακάλια εμφανίστηκαν στην Αρκαδία. Όπως μαθαίνουμε έχουν κατασπαράξει πρόβατα στη Λαμπεία, στα Τσίπιανα και στην Κρυόβρυση, ενώ ανάλογα κρούσματα υπήρξαν και σε άλλες περιοχές (επαρχία Ολυμπίας, Βουπρασία κλπ). Ιδιαίτερο πρόβλημα υπάρχει στην ευρύτερη περιοχή της Ανδρίτσαινας.

ΜΑΔΑΡΑ. ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΕΛΑΤΑ ΓΙΑ ΣΟΥΠΕΡ ΠΟΔΗΛΑΤΑΔΕΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΑΡΧΑΡΙΟΥΣ

Κάπως έτσι γίνεσαι ξανά παιδί λίγο πριν από τα 50

Του **ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

Η λογική έλεγε «Όχι. Άστο καλύτερα». Αλλά η σκέψη μου ήταν ήδη εκεί. Απέναντι στη κορυφή. Στην Μαδάρα. Κάπως έτσι ξεκινά η περιπέτεια. Κάπως έτσι τα όνειρα γίνονται πραγματικότητα.

Άκουσα πολλά. «Που θα πας… Δεν είσαι καλά… Δεν βγαίνει ο δρόμος πάνω. Ούτε αγροτικό δεν περνάει».

Το συζητήσαμε με τον Βασίλη Μαρίτσα (φίλο και συνοδοιπόρο) και βγάλαμε τη διαδρομή στον χάρτη. Περίπου 17 χιλιόμετρα (χλμ) μέχρι την κορυφή. Και άλλα τόσα για τον γυρισμό. Οριακά θα με έβγαζε η μπαταρία μέχρι πάνω και για την επιστροφή.

Αποφάσισα να πάω από την Ελάτη. Τον άλλο δρόμο δεν τον είχα ξανακάνει και είπα να αφήσω τις εκπλήξεις για το τέλος. Μέχρι το Πυργάκι όλα ήταν εύκολα. Μετά ανηφόρα. Χαμηλή ταχύτητα για συντήρηση δυνάμεων. Στάση στη Ελάτη για νερό. Συνάντηση με δύο ντόπιους όπου μιλήσαμε για τη διαδρομή και για το ποδήλατο. Ξεκίνημα με κατηφόρα και μια μαγική διαδρομή μέσα σε λεύκες και έλατα, έχοντας αριστερά το ρυάκι που ακολουθεί το δρόμο. Πάλι ανηφόρα και κούραση.

Δυο χιλιόμετρα μετά μπαίνω στο χώμα. Μέχρι τους πρόποδες ακόμη ήταν εύκολα. Πατημένο χώμα με εύκολη ολίσθηση στις στροφές. Ένας δρόμος για να αναπτύξεις χιλιόμετρα και να ευχαριστηθείς λακκούβες, χώμα και μικρά άλματα. Άφιξη στην αρχή της ανάβασης.

Έχασα μια γραμμή από τις πέντε στην μπαταρία. Υπολόγιζα να έχω αφήσει δυο για την επιστροφή. Από εκεί και μετά ξεκινά η μαγεία. Χώμα, πέτρες, ξύλα, πράσινο, μυρωδιές, κούραση και ηδονή. Όλα μαζί ένα κουβάρι. Δεξιά και αριστερά έλατα που έκρυβαν τον ήλιο. Δρόμος σκαμμένος από τις βροχές, με βαθιά χαντάκια που ακολουθούσαν τη ροή του νερού της βροχής.

Λίγο πριν από την κορυφή ακούω το μηχανάκι του πυροφύλακα. Με προσπερνά και χαιρετά. Θα τον δω πάνω. Πρώτη φωτογραφία με θέα τις ακτές της Ηλείας. Λίγο ξεκούραση και μετά ξανά στο ποδήλατο. Σε λίγο έφτασα. Μεγάλη ικανοποίηση να ξέρεις ότι τα κατάφερες. Αλλά είχα απλά φτάσει μέχρι τη μέση της διαδρομής.

Συζήτηση με τον πυροφύλακα, φωτογραφίες και ετοιμασία για την επιστροφή. Ακόμη μεγαλύτερη συναισθηματική διέγερση.

«Το mountain bike θέλει ταχύτητα αλλιώς θα πέσεις», μου είχε πει κάποιος που γνωρίζει. Είπα να τον ακούσω. Άφησα πίσω το φόβο, χαλάρωσα τα φρένα και άφησα τη βαρύτητα να κάνει τη δουλειά της. Πέρναγα πάνω από τις πέτρες και τις άκουγα να πετάγονται πίσω από το λάστιχο. Φρένα στις στροφές και ξανά τα ίδια. Ταχύτητα μπάσιμο στα χαντάκια και γερό κράτημα στο μικρό άλμα. Στροφή με ευθεία και ξανά στροφή. Δεν ήθελα να τελειώσει.

Έφτασα στη βάση. Τώρα επιστροφή από την άλλη πλευρά. Η διαδρομή υπέροχη. Κορμοί από ξύλα-άλογα και λακκούβες γεμάτες νερό και λάσπη. Παιδική χαρά. Μισή ώρα διαδρομή μέσα στα έλατα. Αριστερά το ξέφωτο και δεξιά το βουνό. Εύκολος δρόμος για πολλά παιχνίδια. Μεγάλη κατηφόρα λίγο πριν από την Νικολιτσά.

Ζύγισα το ποδήλατο και είπα θα την κατέβω ακόμη και εάν πέσω. Ταχύτητα και πάμε. Το ποδήλατο έτρεμε. Είπα ότι θα διαλυθεί. Έφτασα στη βάση σώος και αβλαβής. Μικρός χωματόδρομος μέχρι τον κεντρικό με μια μεγάλη λακκούβα νερό να με περιμένει να τη διασχίσω. Λυπήθηκα τα παπούτσια και την προσπέρασα από τα δεξιά.

Κεντρικός δρόμος και επιστροφή από το Σανατόριο. Άλλη μια εξαίσια διαδρομή μέσα στα έλατα. Ελαφριά ανηφόρα και καλή άσφαλτο. Πριν από την απότομη ανηφόρα του Κοσμόπουλου έβαλα φουλ υποβοήθηση μια και ήμουν ήδη τρείς ώρες στο δρόμο και είχα αρχίσει να κουράζομαι.

Τελευταία στάση το καφενείο στην πλατεία. Παραγγελία. Ένας Ελληνικός σκέτος και έξι νερά.

Και, κάπως έτσι γίνεσαι ξανά παιδί λίγο πριν τα 50.

Στο Αγριδάκι, μια λιγότερο κοπιαστική διαδρομή

Πάσχα στο χωριό. Όπως πάντα άλλωστε. Έτοιμος για πολύ φαγητό και ποτό. Είπα λοιπόν να κάψω κάποιες από τις θερμίδες που θα ανακτούσα ταχύτατα μέσα στις επόμενες ημέρες. Εφέτος μας έκανε και πολύ ωραίες μέρες. Με ήλιο και ζέστη όση πρέπει. Μία τέτοια ημέρα αποφάσισα να πάρω το ποδήλατο με το αυτοκίνητο και να πάω μέχρι το Αγριδάκι.

Είχα δει τον δρόμο που ξεκινάει από τη Λάστα και είπα να εξερευνήσω τη διαδρομή. Η πινακίδα έγραφε 4 χλμ. Εύκολο αλλά μια και δεν είχα ξαναπάει δεν ήξερα τι θα συναντήσω. Πως είναι ο δρόμος. Είναι βατός ή θα μπαίνω σε λακκούβες με την ψυχή στο στόμα. Δεν είμαι και κανένας επαγγελματίας του είδους άλλωστε.

Το ποδήλατο το είχα πάρει πριν από δύο μήνες και είχα γράψει ελάχιστα χιλιόμετρα. Ουσιαστικά μία βόλτα στον Υμηττό μέσα από τις χωμάτινες διαδρομές του βουνού, από την είσοδο μέχρι και τη Μονή Καισαριανής και πίσω.

Αφήνω το αυτοκίνητο στη Λάστα και ξεκινάω την εξερεύνηση. Στην αρχή μια ελαφρά ανηφόρα και μετά βγήκα στο πρώτο ύψωμα. Έβλεπα μπροστά μου ένα κομμάτι της διαδρομής μέχρι το επόμενο ύψωμα. Το μοτίβο το ίδιο. Ελαφρές ανηφόρες και κατηφόρες με σχετικά καλή ποιότητα δρόμου και ανοιχτές στροφές. Αριστερά το βουνό και δεξιά ο κάμπος με τη Βυτίνα και τα υπόλοιπα χωριά και στο βάθος το Μαίναλο.

Ταχύτητα στην αρχή και, ξεκινά η διασκέδαση. Εύκολα περάσματα με μικρά άλματα και πολύ ελαφρύ πλαγιολίσθηση (drift) στις στροφές. Ταχύτητα που είδα στο κοντέρ από 20 μέχρι 25 χλμ/ώρα. Μεγάλη ταχύτητα για τέτοιου είδους διαδρομές, δεδομένης και της ασχετοσύνης μου με το άθλημα. Στις ανηφόρες πετάλι με δύναμη έτσι ώστε να βγω στο ύψωμα και μετά να μπω στην κατηφόρα με όση περισσότερη ταχύτατα μπορούσα για

> Ιδανικό μέρος να πας με παρέα και να το συνδυάσεις με μπάρμπεκιου

να ευχαριστηθώ τη διαδρομή.

Λίγο πριν από το Αγριδάκι είδα ένα κατηφορικό χωματόδρομο που έκανε δεξιά και από πάνω φαινόταν ιδανικός για downhill καταστάσεις, και κατέληγε σε ένα κτήριο στο βάθος που φαινόταν σαν εκκλησία – μοναστήρι. Αργότερα ρώτησα και με ενημέρωσαν ότι αυτός ο δρόμος βγάζει στην Καμενίτσα. Το υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι αυτή θα είναι η επόμενη διαδρομή.

Δε μου πήρε περισσότερο από 15 λεπτά μέχρι να φτάσω στο χωριό. Μια εικόνα μαγική. Για εμάς τους ανθρώπους της πόλης η ερημιά προκαλεί ένα δέος. Όταν αυτή όμως συνδυαστεί με την υπέροχη φύση τα μοναδικά τοπία και τα έρημα και εγκαταλελειμμένα σπίτια προκαλεί ανάμεικτα συναισθήματα ευχαρίστησης και φόβου και μπερδεύει τον εγκέφαλο. Δεν ξέρεις εάν θα πρέπει να φοβηθείς ή να το απολαύσεις και να το ρουφήξεις μέχρι την τελευταία σταγόνα. Φυσικά και δε χρειάστηκε πολύς χρόνος μέχρι να επικρατήσει η δεύτερη επιλογή.

Η παραμονή στο χωριό κράτησε περίπου μισή ώρα και συνδυάστηκε με φωτογράφηση των τοπίων και των σπιτιών και μια μικρή εξερεύνηση μέσα σε κάποια από αυτά. Είχα την ευκαιρία να μπω και στο ανακαινισμένο σχολείο στο οποίο υπάρχουν πολλά τραπέζια (μάλλον για τη γιορτή του χωριού), βρύση και ένα τζάκι στο οποίο υπήρχαν και δύο σχάρες για ψήσιμο. Ιδανικό μέρος για να πας και να ευχαριστηθείς τη φύση με φίλους και παρέα και να το συνδυάσεις με ένα πολύ ωραίο μπάρμπεκιου.

Αναχώρηση στο ίδιο μοτίβο και επιστροφή στο χωριό με το αυτοκίνητο. Μάλλον δεν ήταν αρκετή η δόση των ενδορφινών[1] και ο οργανισμός μου ζητούσε περισσότερες. Την επόμενη ημέρα αποφάσισα να το ξανακάνω. Μόνο που τώρα άφησα το αυτοκίνητο στο χωριό και θα πήγαινα μέχρι το Αγριδάκι με το ποδήλατο και ξανά πίσω.

Κατεβαίνοντας την κατηφόρα μετά το καλύβι του Ιωσήφ άρχισαν να με περιτριγυρίζουν σκέψεις. Πως είναι δυνατό να ανέβω την ανηφόρα στην επιστροφή. Σίγουρα δε θα τα κατάφερνα. Έκανα στην άκρη και ξεκίνησα τους υπολογισμούς. Μπερδεύτηκα χειρότερα. Αποφάσισα να συνεχίσω. Στη χειρότερη θα ανέβαινα την ανηφόρα με τα πόδια ή θα τηλεφωνούσα σε κάποιον να έρθει να με μαζέψει.

Η διαδρομή μέχρι το Αγριδάκι, όπως περιέγραψα ποιο πάνω, μόνο που τώρα που την ήξερα την ευχαριστήθηκα περισσότερο και επικεντρώθηκα στο χώμα και στην οδήγηση και όχι τόσο στο τοπίο.

Επιστροφή και φτάνω στην αρχή της ανηφόρας. Βαθειά ανάσα, πρώτη ταχύτητα και η υποβοήθηση στον κινητήρα στο TURBO. Την ανέβηκα σχετικά εύκολα. Βέβαια την άλλη μέρα το αριστερό μου γόνατο διαμαρτυρήθηκε πολύ έντονα (επέμβαση μηνίσκου το Γενάρη που μας πέρασε, σχεδόν τρεις μήνες πριν). Η θεραπεία γνωστή πάγος και ξεκούραση.

Ο τόπος μας έχει πολλές ομορφιές και κάθε μία ξεχωριστά ικανή να σε κάνει να νοιώσεις μοναδικός και να ευχαριστήσεις αυτόν που τις δημιούργησε και σου επέτρεψε να τις απολαύσεις. Είναι κρίμα που ο τόπος μας δεν γέννησε ένα Ελύτη έτσι ώστε να αποτυπώσει αυτές τις ομορφιές, έτσι όπως έκανε αυτός ο μοναδικός δημιουργός για τις ομορφιές του Αιγαίου.

Όλη η Ελλάδα κάπως έτσι είναι, κάθε γωνιά και μια μοναδική εμπειρία. Πιστεύω όμως ότι ο τόπος μας, η Αρκαδία έχει κάτι παραπάνω. Αποπνέει ένα μυστικισμό σε κάθε καλοκαιρινό φύσημα του ανέμου, το οποίο μεταφέρει μνήμες από την παιδική σου ηλικία, αλλά και μνήμες από γενιές που πέρασαν και πάτησαν αυτά τα χώματα χρόνια πίσω. Σαν ένα αιθέριο DNA που σε διαπερνά και σε μεταλλάσει με ένα απλό άγγιγμα του ανέμου.

1. Ενδορφίνες είναι ουσίες που παράγονται στον εγκέφαλο όταν ασκούμαστε ή όταν παίρνουμε μια θετική πρωτοβουλία. Η απελευθέρωση αυτών των ουσιών μας χαρίζει μια αίσθηση ευφορίας.